

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

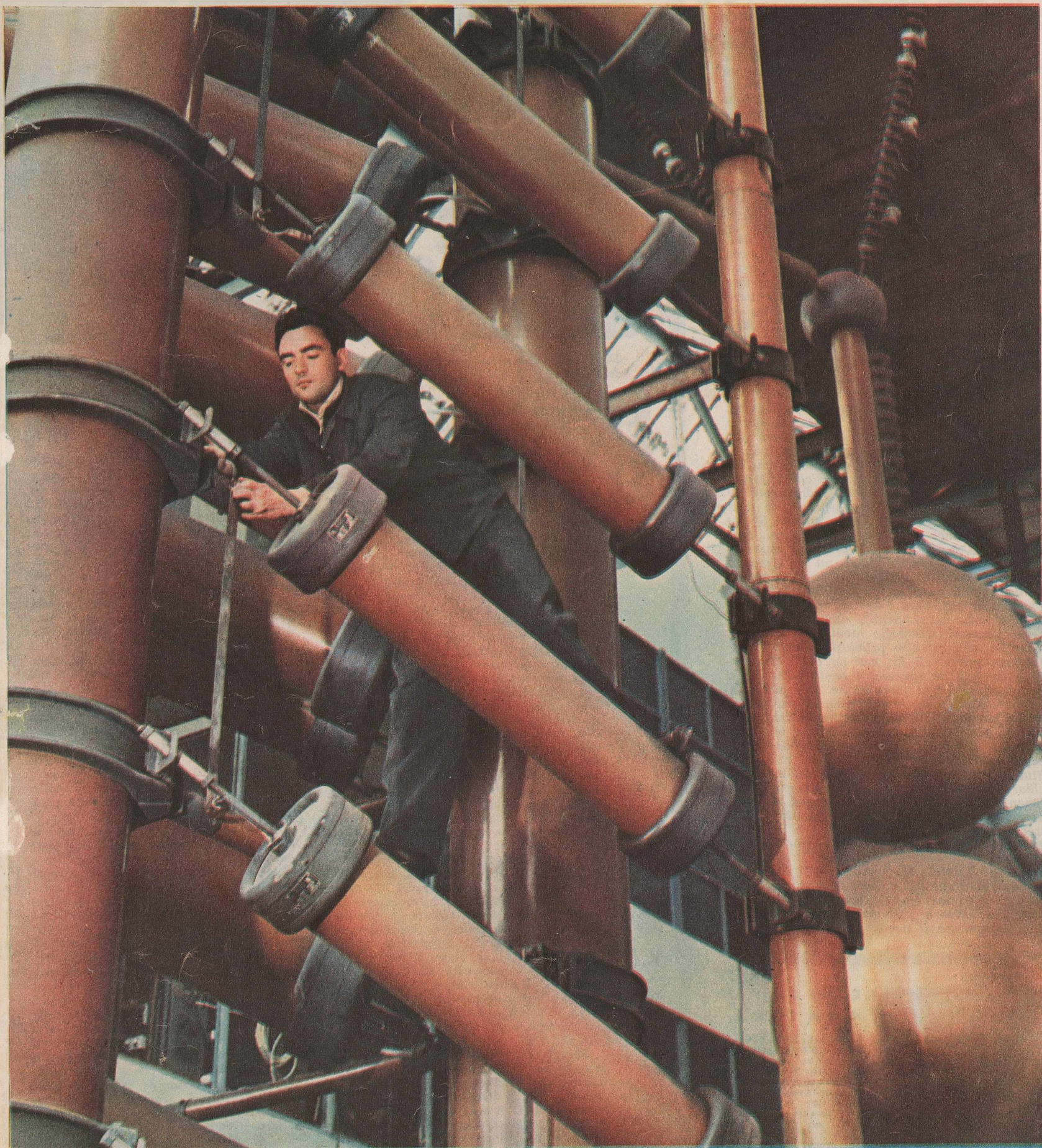
26

ÎNTÎLNIRE
LA MAMAIA

Mobilier '64

La Saché,
pe urmele lui Balzac

Anul XIII nr. 26 (474) — 27 iunie 1964

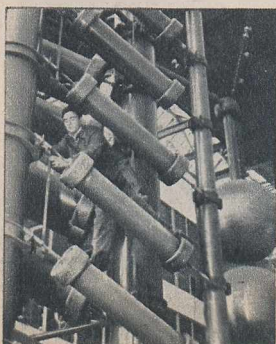

FESTIVALUL FILMULUI

de Aurel BARANGA

Am cunoscut, îndărăt cu treizeci și cinci de ani, rezimați de bara cafenelei „Capșa”, cițiva înși care reușiseră să monopolizeze batjocura și ironia deșănțată a localului. Eram cu toții ilneri și suficienți de ridicoli în visele noastre nesăbuite, încît n-am înțeles multă vreme de ce confiscaseră ceilalți disprețul unanim. M-am lămurit ulterior: oamenii făceau film. „Făceau film” e un fel de a spune, fiindcă, de fapt, famelici, nebărbierii și cu pingelele sparte, visau să facă film; agățați în năzuința lor fantastică de cele mai năstrușnice combinații, terminate toate falimentar, spre satisfacția unei galerii amuzate. Am văzut de curînd prin intermediul „Arhivei naționale de filme” — această admirabilă instituție de cultură, echivalînd în epolet cu o vastă bibliotecă, și unde se cheltuie o energie nobilă — am văzut deci cîteva pelicule sau fragmente de film din acea epocă și-mi dau seama ce ușuratece, inconștiente și vinovate erau zîmbetele superioare cu care erau priviți acei vizionari exaltați, pionieri eroici ai cinematografului noastre de acum patru decenii. Cine privește, și cu ochii de astăzi, „Iancu Jianu”, „Țigăncușa din iatac”, „Trenul fantomă” sau „Bing-Bang”, își dă seama ce talent s-a irosit în condiții patetice. Memoria aceluia veteran, veșnic ros de foame, boală și datorii, dar necontenit exaltat de ideea creării unei cinematografii autohtone, care a fost Jean Mihail, merită venerația noastră, iar prezența, din fericire încă vie printre noi, a lui Jean Georgescu-Film, o prețuire respectuoasă. Fiindcă au visat și au încercat să dea viață aici, la noi, cinematografului, atunci cînd o asemenea îndrăzneală se plătea cu viața servită în porții zilnice unei indiferențe oficiale obtuze și cinice. Și au trecut de atunci treizeci și cinci de ani. Sînt incredințat că nici cei mai intraripași vizionari de odinioară, hrăniți cotidian nu cu pine, ci cu un svarț mizerabil în care topeau reverii fantastice, nu-și pot crede ochilor astăzi cînd există „Bușteana”, cînd s-au realizat pelicule ca „Tudor” sau ca „Lupenii”, cînd desenele lui Gopo cuceresc admirația lumii. Știu, și n-am ascuns-o nici cu alte prilejuri, filmele noastre sau realizatorii lor mai au multe creanțe deschise față de spectatorii noștri, dornici de opere cu adevărat memorabile. Dar acesta e alt capitol, deschis la altă filă, la paragraful ambițiilor îndrituite și al dorințelor legitime. Vor fi, sînt sigur, împlinite. Să ne bucurăm astăzi, și din inimă, de ce s-a înfăptuit. A început festivalul, primul, al filmului românesc. Sînt prezentate filme de certe valori artistice, chiar dacă fiecare i se pot descoperi și deficiențe. Dar important într-o operă de artă este nu ceea ce lipsește — deși nimeni nu trece cu ușurință peste lipsuri — ci ceea ce există, bun și valoros, cheazășie a unor biruințe viitoare.

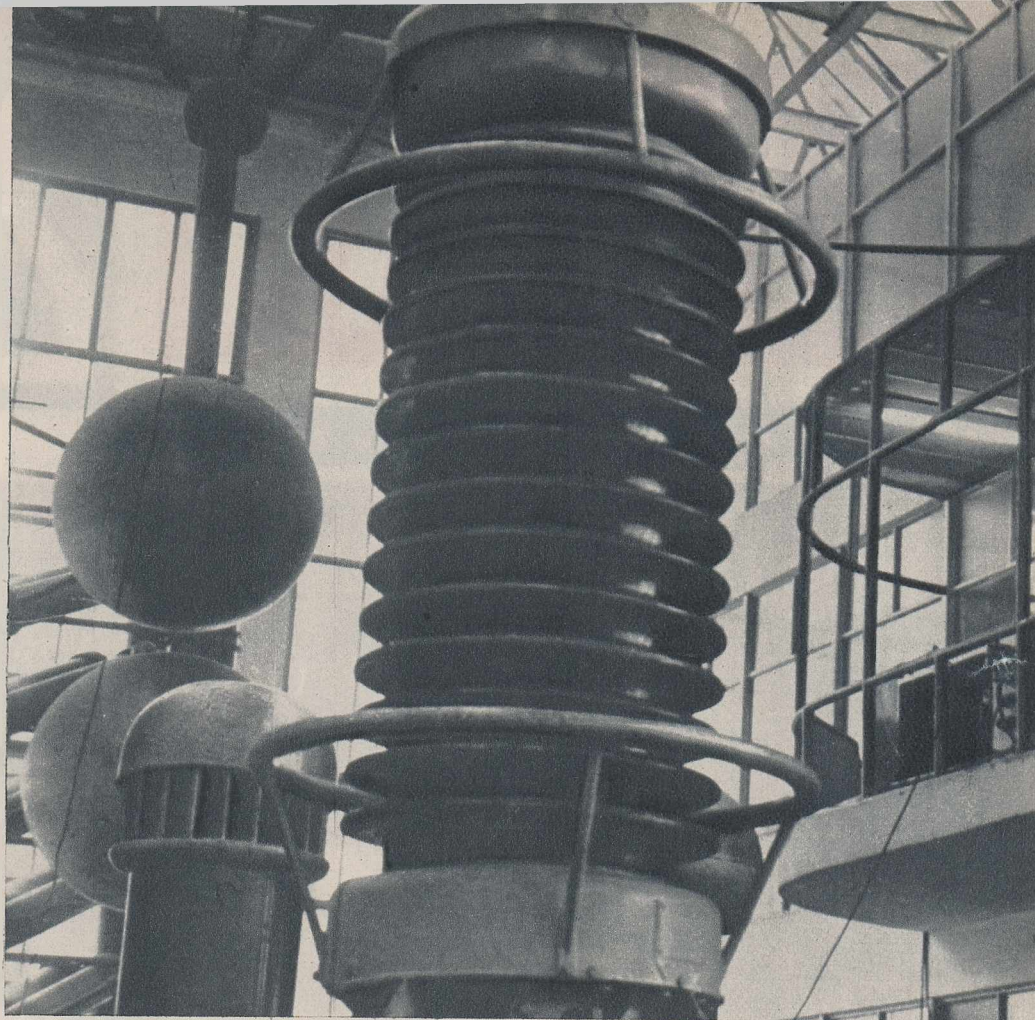
Primul festival al filmului românesc e o sărbătoare a culturii noastre, expresie a unor eforturi creatoare mereu sporite, prefigurînd victoriile viitoare ale unei cinematografii în plină dezvoltare și necontenit avînt.

COPERTA NOASTRĂ

La stația de 1.600.000 v. de la „Electroputere”-Craiova. Muncitorul Miclu Vasile execută schimbarea conexiunilor în vederea modificărilor tensiunilor de încălzire.

Fotografie de
S. STEINER

Din această cameră de comandă se dirijează întreaga activitate a generatorului de impuls de tensiune.

Înșesată de nori dușmănoși, bolta plumburie a cerului se luminează brusc, despăcată de săgeata trăsnetului. În aceeași clipă, călătorul surprins de furtună se crispează înfricoșat și instinctiv își caută pe loc un adăpost, oricare ar fi el, așteptînd apoi cu inima strînsă lovitura năprasnică. Inutil... Pericolul s-a consumat o dată cu apariția științei electrice, în același moment sau, mai exact spus, într-o milionime de secundă, atît cît durează o descărcare electrică de tipul trăsnetului. Perceperea zigzagului luminos, întins pentru o clipă pe suprafața cerului, așa cum ne-o reprezentăm noi, nu este decît un efect al imperfecțiunii ochiului omenesc, a cărui rețină reține această imagine mult mai mult timp decît a durat ea cu adevărat. Detunătura — fenomenul acustic care, de fapt, ne impresionează cel mai mult — este la rîndul ei percepută cu înțrziere pentru simplul motiv că undele sonore străbat atmosfera de cîteva zeci de mii de ori mai încet decît cele luminoase.

Așadar, deocamdată, nici un pericol... Călătorul care a scăpat de trăsnet își poate continua drumul, așteptînd în „liniște” buibuitura asurzitoare. Atît doar că în zilele și nopțile fierbinți de vară, cînd plouă cu găleata și atmosfera este încărcată cu electricitate urmările trăsnetelor pot fi adesea tragice.

Dispozitivele de apărare împotriva trăsnetului, create de om, înfruntă astăzi pretențioși perturbațiile atmosferice. Cu toate acestea ele protejează o parte extrem de restrînsă din scoarța terestră a planetei noastre. Datele statistice, întocmite de specialiști, dovedesc că, deocamdată, globul pămîntesc este lovit anual de un miliard de trăsnete, care omoară zilnic aproximativ 20 de persoane și rănesc 80, provocînd totodată însemnate pagube și avarii locuințelor, plantațiilor, zonelor forestiere și în special liniilor de transport ale energiei electrice.

Pentru a-l putea învinge, omul este nevoit în primul rînd să cunoască și să cerceteze mai... îndeaproape puterea trăsnetului. Astfel, în afara studierii fenomenului propriu zis, în momentul producerii lui în natură, specialiștii au creat în cadrul laboratoarelor de înaltă tensiune „trăsnete ar-

tificiale”, denumite în limbaj științific generatoare de impuls de tensiune, care, cu mici deosebiri, nu fac altceva decît să imite în laborator descărcările electrice produse în natură de norul de furtună.

Trăsnetul ia naștere în urma descărcării condensatorului format din nor și pămînt. Norul de furtună este, cu alte cuvinte, un rezervor uriaș de sarcini electrice din care o parte se scurg spre conductor prin știința trăsnetului.

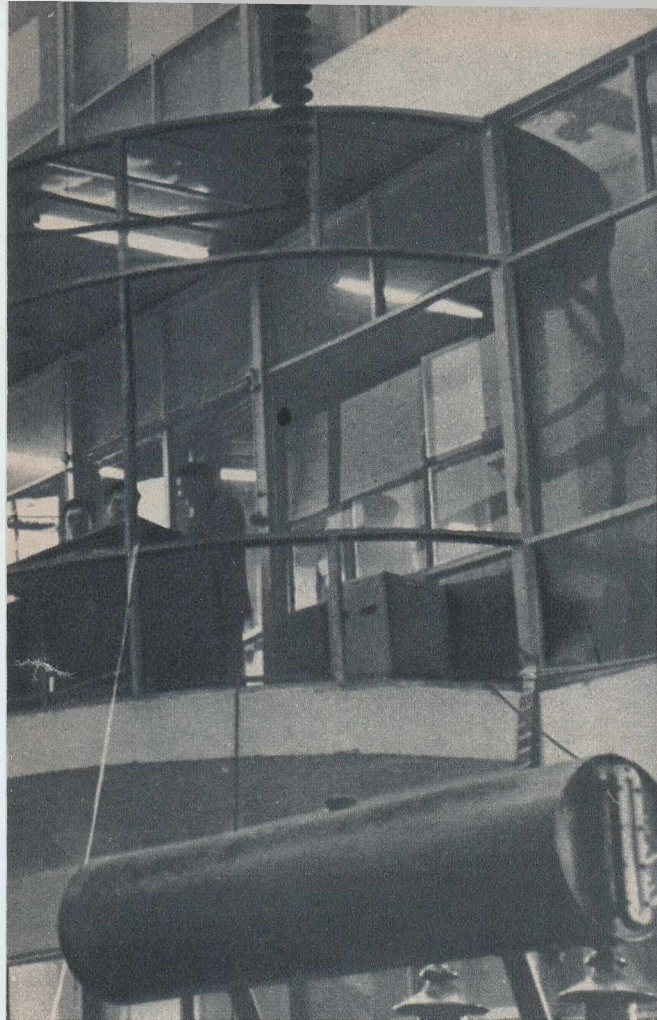
În laborator, condensatorul nor-pămînt este realizat prin generatorul de impuls alcătuit din condensatoare, rezistențe și eclatoare. Știința electrică ia naștere între sferile eclatoarelor, una reprezentînd deci norul, cealaltă pămîntul.

Fotografiile alăturate redau cîteva imagini semnificative, privind munca științifică desfășurată în cadrul unui asemenea laborator. Ele au fost realizate la întreprinderea „Electroputere” din Craiova, posesoarea celui mai mare laborator de înaltă tensiune din țara noastră. Uzina craioveană este dotată în prezent cu un generator de impuls de 1.600.000 volți, capabil să degaje o energie de 20 kilowați pe secundă, și o știință electrică cu o lungime de peste 2 metri.

Munca desfășurată într-un laborator de înaltă tensiune reclamă multă prudență chiar și pentru personalul calificat. Nu e de mirare deci că și aici, la „Electroputere”, tînrul colectiv condus de inginerul Mathé Balacs întruște ingineri și tehnicieni dintre cei mai specializați. Dar după cum o dovedește printre altele și fotografia noastră (ultima imagine din pagina alăturată), tinerii noștri specialiști, temeinic pregătiți din punct de vedere științific, înarmați cu priceperea și prudența necesară, se pot simți bine și veseli chiar în compania unui... trăsnet de 1.600.000 volți. Activitatea lor nu se limitează însă doar la cercetarea fenomenului propriu-zis. Generatoarele de impuls sînt necesare în primul rînd pentru verificarea utilajelor produse de întreprindere (transformatoare de putere, transformatoare de măsură, aparat de înaltă tensiune, mașini electrice rotative etc.) Cu alte cuvinte, înainte de a fi instalate pe vreo linie de transportare a energiei electrice,

TRĂSNETUL...

„controlor de calitate“

unde în mod fatal va face cunoștință cu furia trăsnetului, echipamentul tehnic întâlnește aici în laborator o primă înfruntare cu supratensiunea atmosferică, prin intermediul surorii sale gemene, scînteia artificială a generatorului de impuls. În felul acesta inginerii și tehnicienii de la „Electroputere“ au posibilitatea de a verifica „pe viu“ rezistențele electrice ale izolațiilor, dispozitivele de protecție, determinînd totodată efectele electrodinamice și termice cauzate de lovirile trăsnetului natural. Cum s-ar zice, cercetînd calitatea produselor obținute în întreprindere, oamenii de la „Electroputere“ nu se folosesc doar de banalele dispozitive de verificare și măsu-

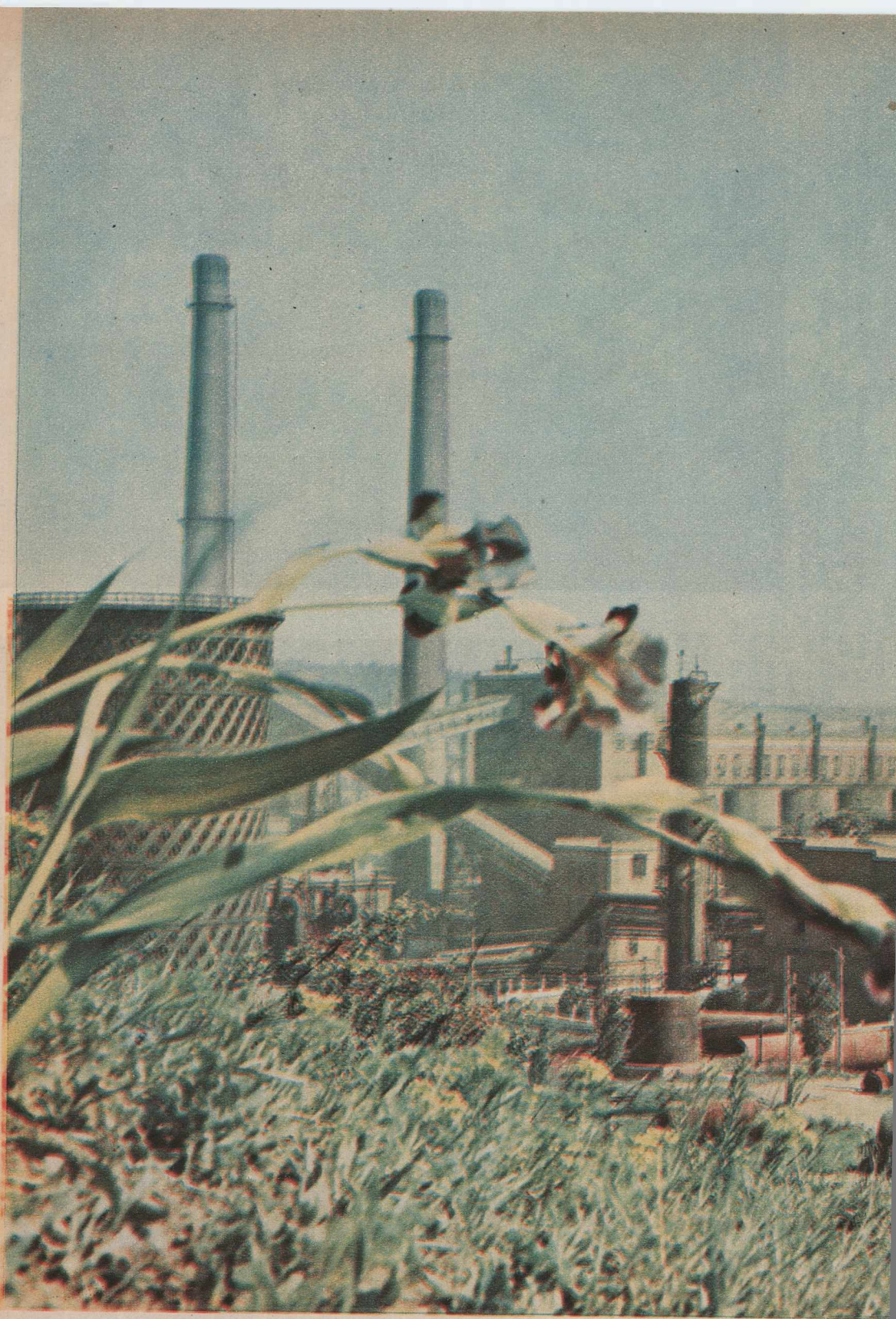
rare, ci pur și simplu, de... furia năprasnică a trăsnetului.

Iată așadar că, mai practici decît Prometeu (pe care anticii și l-au imaginat furînd fulgerul din cer) oamenii contemporani au izbutit să-și creeze trăsnetul aici pe pămînt. Domolirea și supunerea lui definitivă constituie fără îndoială o chestiune de durată. Dar mai devreme sau mai tîrziu, omul, stăpînul naturii — înarmat cu puterea științei și practicii — va birui în mod cert și în acest domeniu, lichidînd forța distructivă a trăsnetului o dată și pentru totdeauna.

Liviu MAIOR
Fotografii de S. STEINER

Printre utilajele supuse șocurilor electrice, realizate cu ajutorul generatorului de impuls, se numără și transformatoarele de putere fabricate în cadrul întreprinderii craiovene.

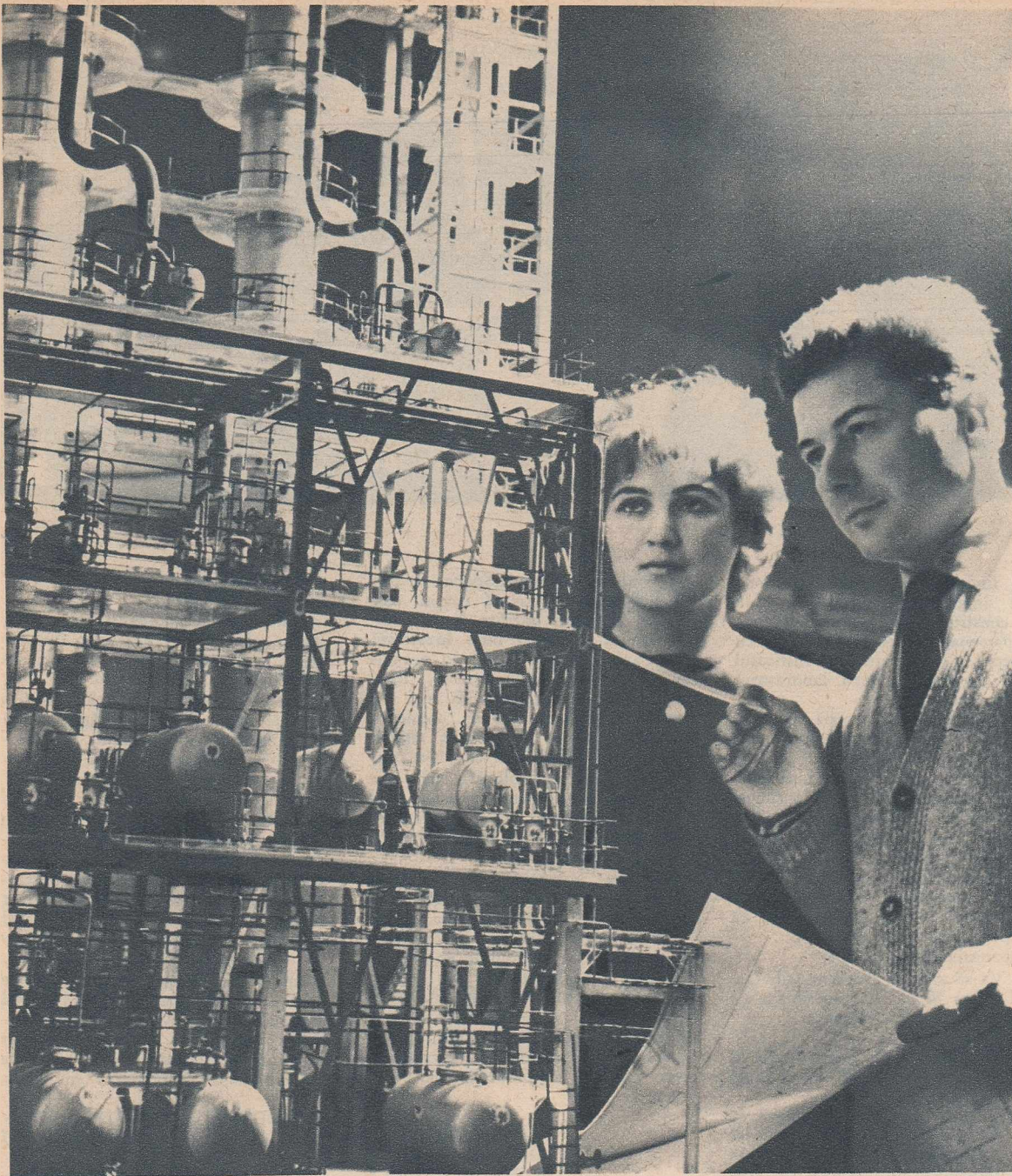
Hunedoara orașul oțelului.

Fotografie de V. MOLDOVAN

ALBUM FOTOGRAFIC 1964:

REGIUNEA
HUNEDOARA

■ SAVANȚI, MINIȘTRI ȘI LABORATOARE LA ÎNCEPUT DE VEAC ÎN ROMÂNIA ■ „D-TA AI PRETENȚIE SĂ FACI ȘTIINȚĂ ÎN ȚARA ROMÎNEASCĂ? APOI SÎNTEM O ȚARĂ MICĂ...” ■ CUM A FOST CONSTRUITĂ ȘI SFĂRÎMATĂ CU TOPOARELE PRIMA SUFLERIE AERODINAMICĂ DIN ȚARA NOASTRĂ ■ „SPUNEA ASEARĂ LA CLUB CONU' TAKE” ■ DACĂ AR TRĂI ASTĂZI PETRU PONI...

PRETENTIOASA ȘTIINȚĂ...

In anul 1896, după studii strălucite la Paris — unde-și luase doctoratul cu cea mai înaltă mențiune, făcuse însemnate descoperiri în domeniul razelor X și inventase un tip de electroscoop ce-i poartă și astăzi numele — a venit la Iași fizicianul Dragomir Hurmuzescu. Avea pe atunci 31 de ani și aducea cu el o concepție modernă de cercetare. Numit curînd conferențiar și apoi profesor al Universității din Iași, el își dă seama că pentru a deschide calea creației științifice este nevoie în primul rînd de un laborator bine utilat. Și astfel, prin insistențele lui, după numeroase demersuri, se organizează primul laborator de fizică și electricitate din țara noastră, în 1898.

În acest laborator se efectuau cercetări, se construiau noi aparate — unele originale — și se repara aparatul de fizică al școlilor de diferite grade. Dar laboratorul nu reprezenta decît un început.

Împreună cu marele nostru chimist Petru Poni, creatorul școlii românești de chimie experimentală și totodată autor al primelor manuale românești de chimie și de fizică, Hurmuzescu întemeiază „Analele științifice ale Universității din Iași” — o publicație de prestigiu — organizează Societatea de științe din Iași, însemnat focar de răspîndire a cunoștințelor științifice. Militînd pentru dezvoltarea învățămîntului tehnic, Hurmuzescu reușește să creeze „Școala de electricitate” (pe lângă Universitate), din care va lua naștere mai tîrziu Institutul electrotehnic, care la rîndul său va servi ca nucleu viitorului Institut politehnic din Iași.

UN FIZICIAN ACTIV ȘI UN MINISTRU IRONIC

Pentru ca să realizeze toate acestea și încă multe altele, decanul fizicienilor romîni, cum a fost supranumit Hurmuzescu, a avut însă adesea de înfruntat împotrivirea ofi-

cialităților și chiar a unor colegi ai săi care nu înțelegeau sau nu voiau să înțeleagă cerințele vremii și al progresului.

— Nu credeți oare că știința dv. devine prea pretențioasă? — l-a întrebat odată ironic un ministru.

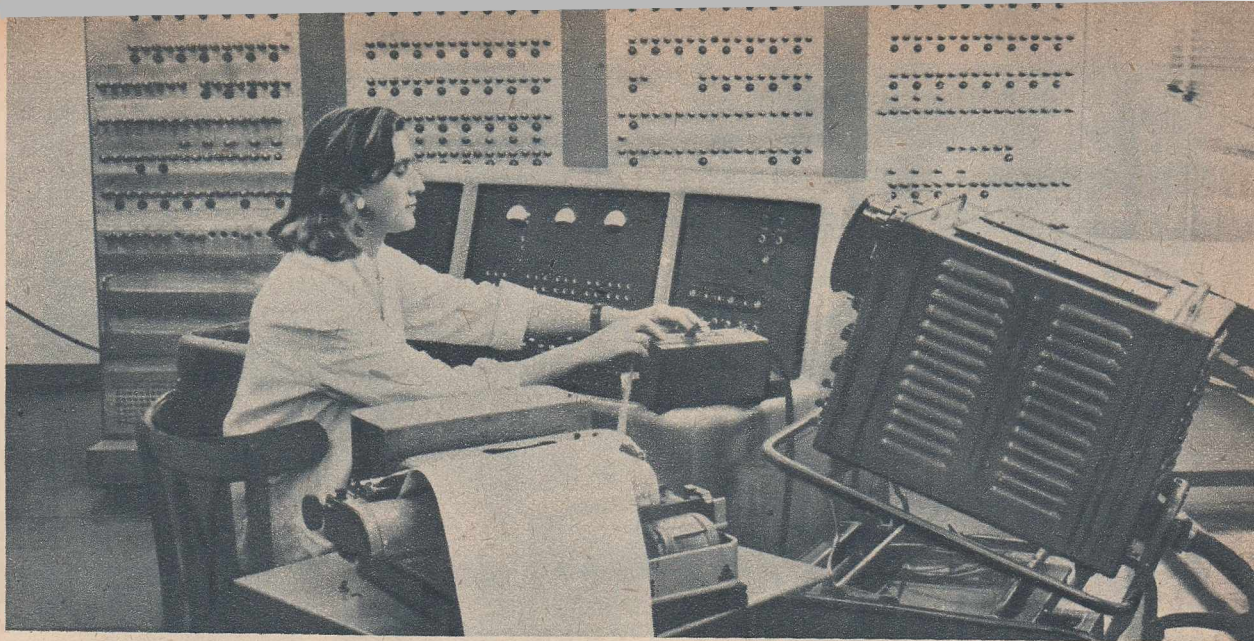
Hurmuzescu era însă de cu totul altă părere și a spus-o răsplat cu multe prilejuri: „Ce s-a făcut la noi pentru laboratoarele științifice — scrie el în «Știința și războiul» — este foarte puțin față de cerințele experimentale... Cu cît sînt mijloace mai multe de încercat, de cercetat, cu atît silim natura a dezvălui secretele ei”.

Am amintit de aceste episoade din activitatea profesorului Dragomir Hurmuzescu întrucît ele evocă, într-o formă concentrată, situația oamenilor de știință în vechea Romînie. Avîntul și spiritul creator al unei pleiade de savanți se loveau pe

I. M. ȘTEFAN
(Continuare în pag. 6)

PRIN INSTITUTELE DE CERCETĂRI, ANUL XX

Mașină electronică de calcul românească la Institutul de fizică atomică al Academiei R. P. Române (stînga). Noul local al Institutului de inframicrobiologie al Academiei R. P. Române (dreapta).

atunci, adeseori, de indiferența și chiar ostilitatea față de „prea pretențioasă” știință.

În zilele acestea, cînd — la fel ca în alte domenii — facem bilanțul succeselor dobîndite de România socialistă și pe tărîmul științei și tehnicii, nu este lipsit de interes să aruncăm o privire în trecut — un trecut nu prea depărtat, care reliefează cu atît mai pregnant drumul parcurs, contrastul izbitor dintre condițiile de creație tehnico-științifice de ieri și de azi în țara noastră.

FIZIOLOGIE CU CRETA ȘI BURETELE?

Răsfoiam, cu cîteva zile în urmă, un interesant „Lexicon al oamenilor de știință” (Gert A. Zischka, „Allgemeines Gelehrten Lexikon”, Alfred Kröner, Stuttgart, 1961) în care, cu tot numărul restrîns de pagini, am întîlnit între alte nume și pe acela al lui Ioan Athanasiu. Este vorba de fondatorul școlii românești de fiziologie, savant cu cercetări și descoperiri importante, colaborator la clasicul „Dictionnaire de Physiologie” în zece volume, apărut sub îngrijirea lui Ch. Richer.

Athanasiu a luptat neobosit pentru crearea și înzestrarea unui laborator modern de fiziologie la București, uneori contribuind cu mijloacele sale modeste la cumpărarea aparaturii necesare. Un elev al său povestește că, atunci cînd s-a întors pentru ultima dată, grav bolnav, dintr-o călătorie în străinătate — unde pleca din cînd în cînd pentru cercetări, date fiind posibilitățile

totuși limitate, ale laboratorului pe care-l înjghebase — bagajele sale erau constituite dintr-o modestă valiză personală și trei mari colete cu aparatură, construită la Institutul Marey din Paris pentru laboratorul său din București.

Athanasiu avea o vorbă pe care o spunea adesea cînd se lupta pentru fonduri cu autoritățile: „Eu nu fac fiziologie cu creta și buretele”. Cu alte cuvinte, fără aparate (unele le-a construit el însuși, altele le-a cumpărat) nu se poate face știință adevărată, creatoare.

— D-ta ai pretenție să faci știință în țara românească? Apoi sîntem o țară mică... — își amintește el că i-a spus cîndva un potentat.

Athanasiu i-a răspuns:

— Va să zică să rămînem tributari toată viața și să nu contribuim cu nimic la progresul științei?

POVEȘTEA UNUI ABONAMENT DE TRAMVAI

Un obiect care impresionează în mod deosebit la Muzeul memorial „Gh. Marinescu” din București: un umil abonament de tramvai pe linia 9 expus lîngă diplome care acordă marelui neurolog titlul de membru al celor mai vestite academii și societăți științifice de pe glob. Ilustrul savant, autor a peste 1.000 de lucrări care au dus faima științei noastre medicale pretutindeni, trebuia să se deplaseze zilnic cu tramvaiul pînă la Spitalul din Pantelimon, afară din oraș...

Un emisar al lui Take Ionescu l-a vizitat într-un rînd pe Marinescu, urmărind să-l atragă de par-

tea conservatorilor: „Spunea aseară la club conu' Take că dac-ai veni la noi, ai avea imediat la dispoziție clinică cea mai bine înzestrată din Capitală”. Profesorul nu și-a ridicat ochii de pe microscop, dînd astfel să se înțeleagă că nici nu poate fi vorba de un asemenea tîrg. Și tocmai de aceea a trebuit să aștepte 17 ani pînă ce i s-a construit clinica neurologică pe care i-o promisese toate guvernele. Ca o ironie a soartei, ea a fost terminată doar cu doi ani înaintea morții lui Gh. Marinescu...

Să mai amintim de atitudinea oficialităților față de savantul de renume mondial C. Levaditi, căruia i se datoresc descoperiri însemnate în tratamentul sifilisului, encefalitei, turbării. Lui Levaditi i s-a refuzat de două ori catedra universitară solicitată, iar a treia oară a fost îndepărtat de la ea puțină vreme după numire, fiindcă... criticase starea sanitară deplorabilă din vremea sa.

VICTOR BABEȘ DESPRE ȘTIINȚA ȘI PSEUDOȘTIINȚĂ

Pe drept cuvînt scria Victor Babeș: „Ceea ce caracterizează oligarhia de astăzi este deprecierea intelectualilor, asuprirea științei adevărate din partea politicianilor noștri, înlocuind-o cu pseudoștiință și pseudoștiinți. Politicienii combat oamenii de știință, pentru a pune în locul lor clientela lor politică, care în schimb garantează politicianilor puterea și deci exploatarea țării”. Nepăsarea autorităților de altă-

dată mergea adesea pînă la acte de veritabilă barbarie.

Valorosul entomolog și parazitolog ieșean, elev al lui Haeckel, Nicolae Leon, creatorul școlii noastre de parazitologie, descoperitor al unor specii animale care poartă și astăzi numele date de el, cercetător asiduu în domeniul paludismului, a întîmpinat nenumărate greutăți în munca sa științifică.

La un moment dat, în timp ce revistele de specialitate de peste hotare publicau rezultatele cercetărilor sale, guvernul a găsit cu cale să-i desființeze catedra de parazitologie de la Iași și savantul a fost nevoit să plece la București. Cînd a revenit la Iași, după reînființarea catedrei, a descoperit că laboratorul și colecția de paraziți pe care le înjghebase cu multă trudă nu mai existau. Colecția, care conținea unele piese unice, fusese pur și simplu aruncată, iar aparatele laboratorului risipite cine știe unde.

„BUTOIUL” LUI STROESCU — CORP DELICT

De aceeași „apreciere” s-a bucurat și creația tehnică a unuia dintre primii noștri aerodinamicieni, Ion Stroescu, care a realizat aeromodele originale, propulsate de rachete fixate sub fuzelaj. În 1925 Stroescu a construit, între altele, prima suflerie aerodinamică din țara noastră: un tunel prin care trecea un curent de aer la viteze variabile, dînd posibilitatea de a se observa efectele asupra unei machete de avion. Sufleria o așezase, din lipsa altui spațiu mai potrivit,

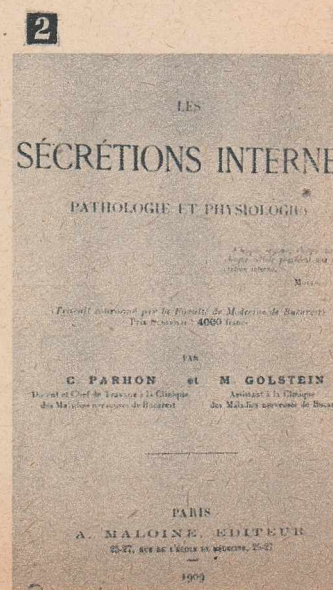
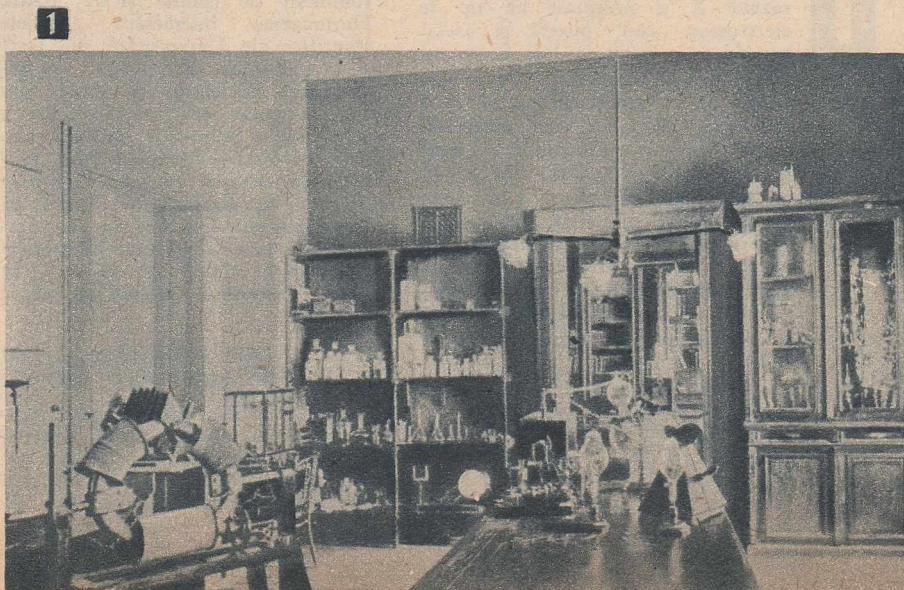
① Sala de lucru a profesorului Dragoimir Hurmuzescu, „decanul fizicienilor romîni”, în laboratorul de fizică și electricitate creat de el, cu multă trudă, la Iași.

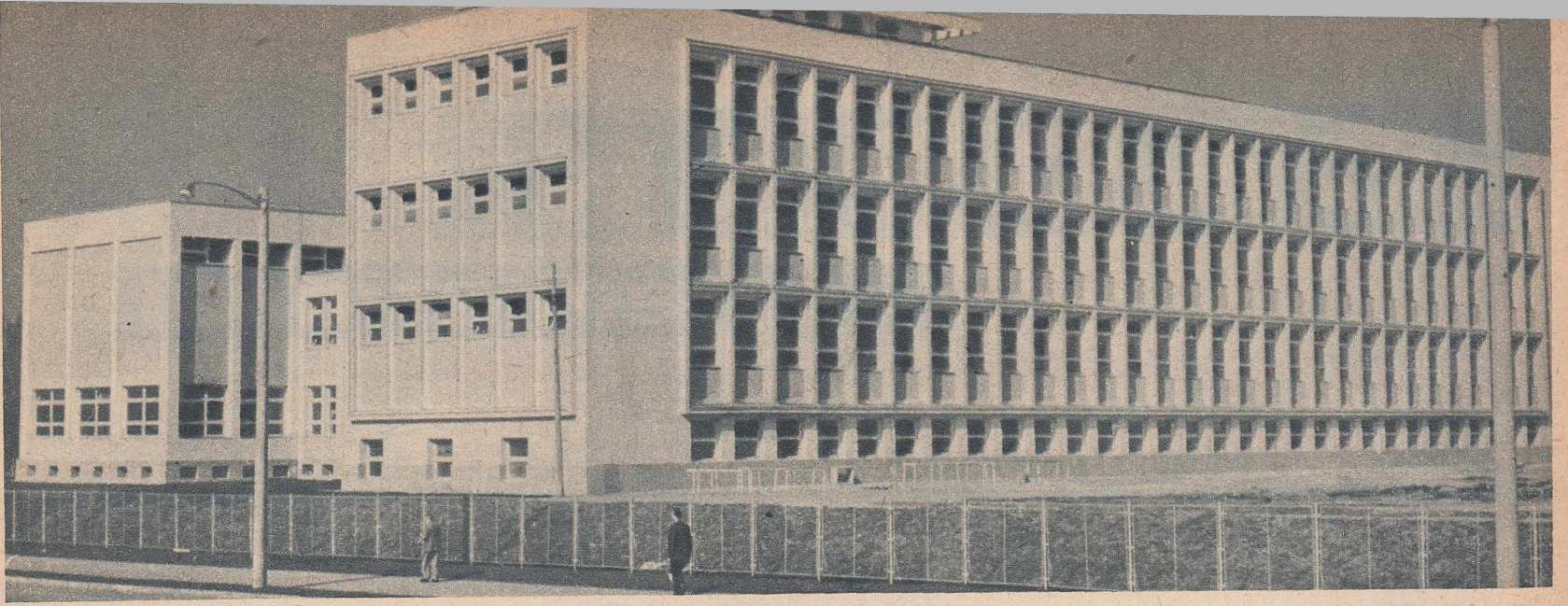
② Coperta primului tratat de endocrinologie din lume, apărut în țara noastră.

Documente care vorbesc despre un trecut nu prea îndepărtat

③ „...Subvențiile anuale sînt ridicole... Preparatorul și studentii stăteau cu paltoanele pe ei și căciulile în cap... Acoperișul... lasă să plouă printr-însul...” (Al. Slătineanu, profesor la Universitatea din Iași. Din volumul „Situția Universității din Iași”, Iași 1929).

④ „...Lipsa de fonduri în care ne-am găsit sub toate guvernele și care ne împiedică să organizăm cercetările științifice...” (prof. dr. D. Danielopolu. Din volumul „Situția actuală a universităților”. București 1937).

în... sala de gimnastică a liceului din Rîmnicu-Sărat, unde funcționa pe atunci ca profesor.

Suferia era din lemn și câțiva invidioși o botezaseră „butoiul lui Stroescu”. Au înaintat chiar o reclamație la Ministerul Instrucțiunii, cum că Stroescu transformă sala de gimnastică în „pivniță”. Ministrul a plecat urechea la această intrigă josnică și, fără să ancheteze cât de cât situația, a dat dispoziții să se lichideze „corpul delict”. Așa s-a întâmplat că „butoiul” — prima suflerie aerodinamică românească — a fost făcut țărăni, cu topoarele.

Este de menționat că Stroescu nu s-a descurajat. În 1930 a colaborat, la București, la realizarea sufleriei aerodinamice de la Școala politehnică, iar mai târziu și-a continuat cercetările originale.

IN CIUDA CONDIȚIILOR VITREGE

Desigur, nu întotdeauna activitatea oamenilor noștri de știință s-a desfășurat într-un asemenea cadru. Să amintim de pildă că Spiru Haret — el însuși savant, primul român care a dat o contribuție de valoare mondială în astronomie — a fost ani îndelungați în fruntea învățămîntului românesc, contribuind mult la dezvoltarea și modernizarea acestuia. Dar posibilitățile lui Spiru Haret erau foarte limitate, iar disprețul protipendadei conducătoare față de posibilitățile de creație ale științei și tehnicii românești nu era egalat decât de plocinirea față de tot ce venea de prin străinătăți.

Meritul oamenilor de știință și tehnicienilor patrioți din trecut, a constat tocmai în aceea că au știut să învingă condițiile vitrege în care erau obligați să lucreze, obtuzitatea și chiar adversitatea claselor exploatare. Ei au izbutit, cu grele sacrificii, să impună crearea unei baze materiale — e adevărat, modeste — care le-a îngăduit totuși să obțină rezultate remarcabile, dovedind din plin potențialul gândirii tehnico-științifice românești. În țara noastră, cu decenii în urmă, s-a scris primul tratat de endocrinologie din lume, au fost realizate noi clase de combinații chimice și noi tipuri de reacții chimice, s-au făcut descoperiri biologice de răsunet, s-a elaborat primul procedeu de rafinare selectivă a produselor petrolifere cu bioxid de sulf lichid (aplicat de atunci pretutindeni), au fost descoperite fenomene, efecte, formule care poartă și astăzi nume de savanți români (fenomenul Cantacuzino, efectul Procopiu, formula Longinescu, curbele lui Țișica, metoda Filipescu etc.).

Dar au fost și mulți oameni înzestrați cărora lupta grea, istovitoare, împotriva opreliștilor și nepăsării burgheziei, le-a frînt aripile. Gîndul lor cutezător n-a putut ajunge la înfăptuire, nedepășind faza de calcul teoretic, de proiect, de machetă sau pierzîndu-se în realizări minore — și exemplele în această privință sînt nenumărate.

Alții, dîndu-și seama că lipsa de sprijin material din partea statului barează calea îndrăzelii, au plecat în străinătate, unde numele lor s-a afirmat în mod strălucit. Așa s-a întâmplat cu Nicolae Teclu,

Alexandru Ciurcu, Traian Vuia, George Constantinescu, Henri Coandă, Alexandru Proca. Ar fi putut oare Coandă să construiască primul avion cu reacție și primul avion bimotor din lume, cu baza materială de care dispunea în țară? Ar fi ajuns Alexandru Proca să deschidă noi perspective în studiul cîmpurilor nucleare, dacă ar fi lucrat doar cu mijloacele de care dispuneau pe atunci fizicienii noștri? Răspunsul la aceste întrebări este mai mult decît evident.

ANUL XX

Cît de departe sîntem astăzi de acele vremuri! Construirea socialismului și comunismului sînt organice legate de dezvoltarea tehnicii și științei. Mașinile pe care le proiectează inginerii noștri, studiind și aplicînd creator cuceririle tehnicii mondiale, găsesc căutare pînă și în țări industriale de veche tradiție. Marile noastre furnale automate, giganții industriei chimice și ai industriei de prelucrare a lemnului sînt vizitate cu interes de specialiști din toată lumea. România era, în 1957, a opta țară din lume în care s-a instalat un reactor nuclear, iar crearea betatronului românesc, în 1959, reprezintă o înfăptuire de seamă a științei și tehnicii românești. În țara noastră s-au realizat mașini electronice originale, s-au sintetizat medicamente de valoare care în trecut trebuiau importate, s-au elaborat tehnici biologice de răsunet, de pildă aceea a „capului izolat, cu măduva păstrată”.

Savanților care au ilustrat și în trecut știința noastră li s-au făurit în anii de după eliberare condiții de creație de neconceput altădată. Aceasta a făcut ca ei să dea la iveală, într-un interval de timp relativ scurt, lucrări ce constituie o adevărată încoronare a operei lor și marchează însemnați pași înainte ai științei noastre.

Dacă în trecut binecunoscutul savant Daniel Danielopolu a trebuit să întreprindă cu sacrificii personale cercetările sale asupra gușei endemice și a fost nevoit să dozeze cu propriii săi bani laboratoarele de fiziologie pe care le-a organizat — după Eliberare s-a creat pentru cercetările colectivului său Institutul de fiziologie normală și patologică al Academiei R.P. Romîne, iar fondurile de cercetare, aparatura, cadrele de cercetători au fost îndreptate cu generozitate spre acest însemnat for științific.

Să mai amintim că numai în condițiile create de puterea populară

a fost posibil ca malaria — pe care și în trecut savanții noștri o studiaseră, luptînd însă împotriva ei cu mijloace materiale nefindestulătoare — să fie complet lichidată.

Creșterea și perfecționarea continuă a rețelei institutelor de cercetări, înzestrate cu utilaje și aparate moderne, organizarea tot mai largă a muncii de concepție și de studiu în marile întreprinderi, ridicarea continuă a nivelului tehnico-științific al activității din economie și învățămînt, au devenit trăsături caracteristice ale dezvoltării țării noastre.

Numai în cele 40 de unități ale Academiei R. P. Romîne lucrează peste 1.600 cercetători, în timp ce vechea Academie nu avea nici un singur institut de cercetare științifică! Dezvoltarea cercetărilor științifice a devenit o grijă și un obiectiv al statului, care alocă importante fonduri în acest scop.

Știința noastră s-a afirmat astăzi cu autoritate pe tărîm internațional.

Lucrările întreprinse de pildă de colectivul condus de acad. Gr. C. Moisil în domeniul aplicațiilor logicii matematice în automatică sînt cunoscute în toată lumea. Într-o recentă carte a cunoscutului matematician american P. Halmos, un întreg capitol este consacrat realizărilor acestei școli românești.

Nu mai puțin cunoscute sînt lucrările acad. C. D. Nenitescu în domeniul sintezei organice. Să amintim, între altele, de producerea cicloburadienei — problemă științifică ce stătea în atenția chimiștilor din toată lumea de peste jumătate de secol.

Rezultate de mare valoare teoretică și practică s-au obținut în cercetările privind teoria funcțiilor, teoria descompunerii spectrale, în domeniul creării polimerilor sintetici, în chimia fizică a electrolizilor topiți, în hidromecanică și lubrificație, în utilizarea radioizotopilor în ramurile de bază ale economiei.

Sînt simple exemple, desigur răzlețe și incomplete, dar cît de grăitor vorbesc ele despre sprijinul pe care partidul și statul îl dau științei și tehnicii, despre condițiile incomparabile create astăzi cercetătorilor!

Cu decenii în urmă, Petru Poni scria: „Nouă ne lipsea totul. Nu aveam nici colecțiuni, nici materialul cel mai elementar de experimentare, nici cărți sau reviste în care să putem afla ceea ce alții, mai favorizați decît noi, lucrează în alte țări”. Ce ar fi spus el astăzi?

I. M. ȘTEFAN

4
In ce privește laboratoarele, menționez de la început că cînd începuse să se ridice, neapătîndu-ne nici pentru nimeni la revistele strict necesare. Cele mai multe sînt de sărăcie, iar unele inexistente.

Ducem mare lipsă de microscopie și numărul studenților e mult prea mare pentru mijloacele de care dispunem. Lucrările practice suferă și nu se pot face decît împrumutînd microscopie de la un laborator la altul.

Chestiunea clădirii: în ce privește localul Facultății de chimie începuse din 1913-14 până astăzi departe de a fi răzleț și nici măcar tencuie pe din afară și nu are nici un o înaltă omenească. Dacă în anul acesta cu înghețul a fost nîm înregistrat fracturi din cauza acestei intrări imperceptibile cu tot locul care ardea, era în interiorul laboratorului sub zero, iar preparatorii și studenții stăteau cu palme pe ei și căciulele în cap. Trebuie neapărat să se modifice sistemul de încălzit. Cu sobele imperfecte care există, din cauza lemnului la al 3-lea și al 4-lea etaj grație unui sistem care nu funcționează niciodată, încălzirea lemnului făcîndu-se pe spațiile laboranților, necesitatea instalării unui calorifer și mai remedia puțin imperfecțiunile ferestrelor și a ușilor care lasă să intre degețul prin ele. Inutil să spunem că sînt deosebit de deștep — deși clădirea e relativ nouă (nu trece de 10 ani) — lasă să plouă printr-insul, că instalația apei alimentare din laboratorului de igienă indică pe ziua de 5 III un număr de oridabil: toate acestea ne arată perfecțiunea clădirilor

4
în ce privește studiul mult mai ușurele, obțin de cele mai multe ori diploma „bon pour l'Orient” și care vin să înlocuiască pe al noștri mai bine preparați....

Voci: Așa este.

D-l profesor dr. Daniel Danielopolu: ...lipsa de fonduri în care ne-am găsit sub toate guvernele și care ne împiedică să organizăm cercetările științifice, cursurile și lucrările practice ale studenților, toți acești factori, dacă n'au desorganizat universitățile, cel puțin le-au pus în situația de a nu fi la înălțimea calităților intelectuale ale tineretului studentesc. Și dacă, d-lor senatori, universitățile noastre își mențin renumele lor în lumea întreagă, aceasta se datorește multor personalități, multor oameni de știință ce avem în cele 4 universități, care prin numele lor, iar un prin ajutorul Statului, prin numele lor care a depășit de mult și în mod larg hotarele țării, au meritat sus

Profeții și realități

După ce Pak Cijan Hi a renunțat la ga-loanele de general și s-a echipat cu un elegant costum civil, revista „U. S. News and World Report“ prevestea o experiență de „democrație dirijată“, înfăptuită de acesta. Dar chiar autorul articolului din revista mai sus-numită, furat de goana condeiului pe coala de hîrtie, mărturisea: „Nu se prevăd nici un fel de schimbări spectaculoase imediate“. Or, fără schimbări, era evident că situația din Coreea de sud va rămîne aceeași, ba chiar se va agrava.

Despre „democrația dirijată“ și promisele experiențe nu prea se mai vorbește acum la Seul. De altfel, o tăcere jenantă a înconjurat și faimoasele planuri de dezvoltare. Dimpotrivă, anunțate după toate regulile

Politia folosește împotriva demonstrațiilor studențești de pe străzile Seului gaze lacrimogene .

artei publicitare, cuvintele „austeritate“, „economii“, „stringerea curelei“ au obținut o frecvență remarcabilă în cuvîntările oficiale. Între timp și moneda sud-coreeană — wonul — a cunoscut o nouă devalorizare, a 13-a din perioada postbelică. Potrivit aprecierilor ziarului „Frankfurter Rundschau“, perioada de guvernare a lui Pak Cijan Hi „nu a dus la o stabilizare a economiei sud-coreene“. „Un deosebit efect negativ asupra dezvoltării industriale l-a avut și lipsa unei conduceri corespunzătoare — remarcă ziarul vest-german. Ofițerii (deveniți miniștri — n.r.) nu au nici cele mai elementare cunoștințe în domeniul economiei“. Efectele „proastei gospodării și planurilor greșite“ s-au resimțit. Un sfert din forța de muncă a țării șomează. Capacitățile de producție sînt folosite doar parțial. Specula, bursa neagră au găsit un teren prielnic.

Atmosfera politică sud-coreeană este în-cordată. Au fost zile cînd 30.000 tineri au manifestat din primele ore ale dimineții pînă seara tîrziu, în pofida hărțuiei polițienești. Ținta uriașelor demonstrații — pentru reprimarea cărora au fost aduși la Seul 50.000 militari — era însuși regimul lui Pak Cijan Hi.

Guvernării s-au grăbit să încerce încheierea acestui capitol incomod operînd ares-

tări, închizînd universitățile și trimițînd stu-denții într-o vacanță forțată. Președintele sud-coreean s-a mai văzut nevoit să demită (într-o formulă, firește, elegantă) pe Kim Chong Pil, care posedă nu numai titlul de președinte al partidului de guvernămînt, ci și calitatea cu mult mai importantă de a fi rudă apropiată a lui Pak Cijan Hi. Personaj detestat, Kim Chong Pil (a cărui biografie cuprinde: organizarea loviturii de stat care l-a adus la putere pe Pak Cijan Hi; conducerea serviciilor secrete sud-coreene; președinția partidului guvernamental, al cărui aparat a „legalizat“ printr-o stratagemă electorală actuala juntă) s-a retras în obscuritatea culiselor, în așteptare.

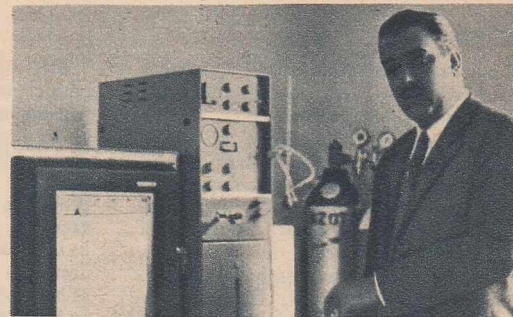
Guvernul „stabil, eficient și relativ popular“, prevestit de „U. S. News and World Report“, a rămas de domeniul profețiilor ne-implinite. Seulul își caută încă ieșirea dintr-un impas prelungit...

Acțiunea antidoping

În lumea sportivă italiană a fost viu comentat în urmă cu cîțva timp cazul clubului „F. C. Bologna“, acuzat că și-ar fi dopat cinci dintre fotbaliștii săi înaintea meciului cu „F. C. Torino“, cîștigat după cum se știe de primii cu 4-1. Acuzăția a stîrnit indignarea zecilor de mii de suporteri bolognezi, care au organizat adevărate manifestații de protest. De altfel, ulterior, acuzația de doping a fost retrasă și meciul a rămas cîștigat de echipa bologneză, care a și devenit campioană a Italiei.

În legătură cu dopingul care se practică pe scară largă în sportul profesionist, profesorul Antonio Venerando, președintele Federației medico-sportive italiene, a declarat deunăzi: „După cît se pare, F.I.F.A. intenționează să aplice controale antidoping foarte severe în vederea campionatelor mondiale de fotbal; deocamdată nu s-a hotărît încă nimic, deși — adaugă prof. dr. Venerando — după părerea mea, o hotărîre în acest sens ar fi interesantă și utilă. Pot să afirm că asemenea controale antidoping au și început să se facă în diferite țări din Europa și că împotriva dopingului au fost propuse măsuri și sancțiuni; o spun în cunoștință de cauză, deoarece în cadrul întrunirii Consiliului U.E.F.A., care a avut loc la Madrid, sarcina de a coordona și sintetiza rezultatele tuturor cercetărilor și acțiunilor împotriva dopingului în diferite țări europene a fost încredințată Federației medico-sportive italiene, ca o recunoaștere a activității sale“.

În afară de Italia, acțiuni antidoping se desfășoară și în Austria, Franța și Elveția. În Austria, Ministerul Educației a emis un decret prin care cluburile în care se practică dopingul sînt sancționate, tăindu-li-se subvențiile și premiile. În Franța, Înaltul comisariat pentru sport a aprobat o decizie prevăzînd printre altele descalificarea sportivului care s-a dopat și a clubului din

Prof. dr. Venerando și aparatul său de control antidoping.

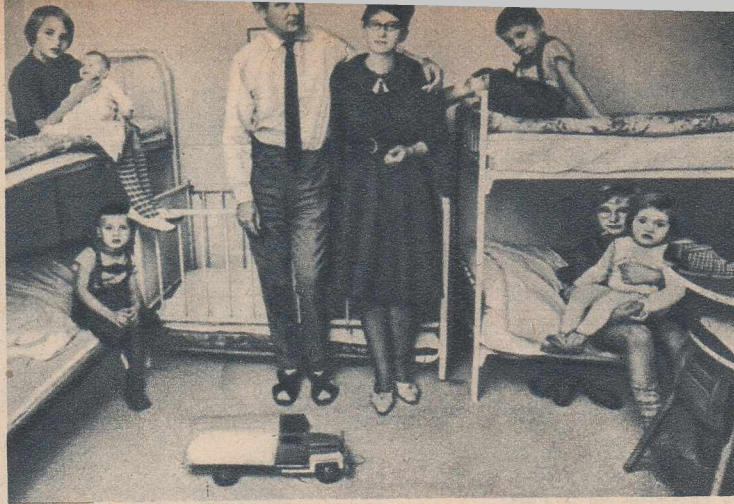
care face parte, neomologarea rezultatelor, suprimarea premiilor și a recompenselor ș.a. Asociația națională de educație fizică din Elveția a luat la rîndul său o serie de măsuri împotriva dopingului, care merg pînă la retragerea titlurilor obținute de sportiv. Și în Belgia, Olanda și Spania problema dopingului este urmărită cu atenție, în vederea promulgării unor legi împotriva acestei practici periculoase pentru sportivi.

Gordon Craig: „Intenționez să împlinesc un veac“

Istoria teatrului din ultimele trei sferturi de veac nu poate fi înțeleasă pe deplin fără cunoașterea uneia dintre personalitățile ei marcante, regizorul, englez de origine, Gordon Craig. Născut în 1872, el devenise un actor cunoscut și apreciat încă înainte de a fi împlinit 20 de ani. Dezamăgit însă de starea teatrului englez din

acel faimos „fin de siècle“, Craig abandonează cariera actoricească și își închină forțele artelor regizorale și scenografice. El se ridică atît împotriva romantismului desuet, cît și a academismului anchilozant, căutînd căi noi într-un teatru modern, cu decoruri mult (uneori exagerat) stilizate, în cadrul cărora punerea în scenă își propune nu redarea, ci interpretarea poetică a realităților vieții, concepție nouă care i-a scandalizat pe conservatori, dar i-a entuziasmat pe cei ce năzuiau spre o primenire a artei Thaliei, împingîndu-i însă în același timp pe mulți dintre creatori pe panta exagerărilor abstracționiste. Din 1906 Craig se stabilește în Italia și în 1908 începe să editeze, la Florența, revista „The Mask“, în care-și expune teoriile

Familia Bultmann în locuința sa din Wackersberger Strasse 64 (München).

sale care, ca și cele cuprinse în volumul „Despre arta teatrului”, produc multă vîlvă. În scurt timp Craig se impune. Eleonora Duse îl solicită să pună în scenă pentru ea piesa lui Ibsen, „Rosmersholm”, iar Stanislavski îl invită la Moscova ca să regizeze „Hamlet” la Teatrul de artă. Sarah Bernhardt, Max Reinhardt, Strindberg, Yeats, D'Annunzio, von Hofmannsthal, Copeau, Louis Jouvet, Jean-Louis Barrault, Serghei Eisenstein, Maurice Tourneur și numeroși alți maeștri recunoscuți ai artei actoricești și regizorale i-au cunoscut și studiat teoriile și experiența. Desigur însă că tezele lui Craig au fost mult combătute — și nu numai de adepții conservatorismului — deoarece concepțiile lui au generat mari exagerări în arta teatrală și cinematografică.

Acest matusalem al teatrului, în vîrstă de 92 de ani, trăiește în prezent în Franța, pe Riviera. Un reporter al ziarului „The New York Times”, care l-a vizitat de curînd în vila sa de lângă Vence, scrie: „Își poartă cu ușurință anii, deși auzul său este oarecum slăbit... S-a schimbat foarte puțin în ultimii 20 de ani. Mîntea și simțul umorului îi sînt la fel de ascuțite ca totdeauna... Cînd vorbește despre artă în general și îndeosebi despre teatru, vechea flacără se aprinde puternic. Are încă entuziasmul contagios al tinereții”. În convorbirea purtată cu ziaristul american, Craig a declarat: „Mi-ar place să răspîndesc zvonul că am numai 82 de ani. Cum trebuie să procedez? Oare n-aș putea publica o asemenea declarație în presă?”

La ce i-ar folosi lui Craig această nevinovată minciună, o spune el însuși: „Pare fenomenal, puțin înspăimîntător poate. Dar intenționez să împlinesc un veac, iar acest lucru trebuie făcut cu discreție, știrea urmînd să vină ca o surpriză în acea zi”.

Cumpărături după catalog

În S.U.A. capătă o extindere tot mai mare folosirea cataloagelor ca metodă de accelerare a desfacerii mărfurilor. Marile magazine consacră acestor cataloage un buget din ce în ce mai ridicat. Toate articolele în vânzare sînt însoțite de un număr. Și acest număr îi este suficient clientului pentru a face comanda prin scris sau prin telefon. Extrem de luxoase, cataloagele numără adesea peste 1.200 pagini. Ele sînt distribuite gratuit, de două ori pe an, în 10 milioane de exemplare.

Marile magazine au liste de clienți cărora le trimite catalogul lor. Fiecare client însă trebuie să cumpere în decurs de șase luni articole în valoare de minimum 25 de dolari, altminteri numele său este șters de pe listă.

Prin noua metodă se evită aglomerația în marile magazine, problemele legate de parcare automobilelor etc. Livrarea mărfurilor se face cu multă promptitudine.

Pentru primirea comenzilor prin telefon sînt folosite funcționare speciale. Se intenționează, treptat, înlocuirea lor cu mașini electronice, ceea ce ar permite să se primească de două ori mai multe comenzi, care să fie rezolvate de două ori mai rapid.

Copii indezirabili

„Noi, cei cu copii mulți, parcă sîntem blezmați. Deși pare de necrezut, totuși marea noastră fericire — copiii — constituie în același timp și nenorocirea noastră”. Cu aceste cuvinte a întîmpinat Vera Bultmann din München pe unul din reporterii revistei „Quick”, venit pentru un interviu în legătură cu condițiile de locuit ale numeroasei familii Bultmann. Femeia, relatează reporterul, era înconjurată de cei șase copii ai ei, dintre care cel mai mic avea trei luni, iar cel mai mare nouă ani.

Potrivit datelor „Asociației familiilor cu mulți copii”, procentajul proprietarilor de case de la Bonn care se declară „dușmani ai copiilor” este apreciat la 98 la sută. Orașele în care acest procentaj este „doar” de 80 la sută, afirmă experții, trebuie considerate ca fiind binevoitoare față de copii.

Familia Bultmann s-a interesat la toți cei care publicau anunțuri oferind locuințe mai convenabile, însă respectivii proprietari nu acceptau mai mult de doi copii. Nici măcar samsarii solicitați n-au fost în stare să găsească o locuință mai mare pentru familia Bultmann. Și acesta este doar unul din cazurile pe care asociația sus-amintită le are înregistrate în voluminoasa sa evidență.

Starea de spirit ostilă care se manifestă la majoritatea proprietarilor capătă uneori accente de cinism. Astfel, relatează „Quick”, există proprietari care cer soților fără copii să semneze o declarație prin care se angajează să nu aibă urmași. La Frankfurt, de pildă, pentru a închiria o locuință, proprietarul i-a cerut unei femei un certificat medical din care să rezulte că ea nu mai poate deveni mamă...

Vaticanul și incinerarea

Biserica catolică și-a modificat dispozițiile cu privire la incinerarea morților. Potrivit dreptului canonic actual, scrie ziarul „Le Monde”, îndeplinirea voinței de a fi incinerat era considerată ca „nepermisă”. Potrivit repertoriului alfabetic al canonicului Marcel (ediția 1949), „distrugea voluntară a cadavrelor este un act de sacrilegiu și barbar, îndreptățit numai uneori prin asemenea împrejurări cum sînt ciurma sau războiul”.

O circulară recentă a sfințului oficiu, aprobată de papa Paul al VI-lea, modifică decretul adoptat în 1866 prin care erau declarate „păcătoși publici” cei ce se supun practicii incinerării sau cei ce asistă la ea. Potrivit noii circulare, credincioșii care-și manifestă dorința de a fi incinerati după moarte vor putea beneficia de serviciul religios.

Presa occidentală subliniază că Vaticanul a fost nevoit să-și revizuiască dispozițiile disciplinare din acest domeniu, pentru că incinerarea s-a răspîndit în diferite țări. O nouă concesie făcută spiritului vremii.

20 de etaje pentru Scotland Yard

Sediul Scotland Yardului — poliția londoneză — este considerat astăzi ca total necorespunzător. El se află în două imobile cu o arhitectură victoriană, situate pe malul Tamisei, la nord de podul Westminster.

Denumirea de Scotland Yard (Curtea Scoției) își are originea în faptul că timp îndelungat aici erau primiți regii Scoției cînd veneau în vizită la Londra, la curtea regală a Angliei. Transformarea Scotland Yardului în sediul poliției londoneze a avut loc în anul 1829, în urma promulgării așa-numitului „Police Act” (actul de înființare a poliției) de către Robert Peel.

Astăzi în încăperile strîmte ale clădirii sînt înghesușiți 2.000 de funcționari. Cercetarea celor 1.500.000 dosare conținînd diferite caziere a devenit foarte dificilă, iar laboratoarele de expertiză legală nu-și pot desfășura activitatea în bune condiții.

Luînd act de toate acestea, Henry Brooke, ministrul de interne britanic, a anunțat în Camera Comunelor alocarea unui credit în valoare de 42 milioane lire sterline în vederea construirii unui nou imobil modern, cu 20 de etaje, care se va înălța nu departe de catedrala Westminster. Mutarea definitivă a sediului Scotland Yardului va avea loc în 1966, dată la care va fi gata noua clădire.

Sfinxul a vorbit...

Turistii care vin de la Cairo și se îndreaptă spre deșert pentru a admira piramidele și paznicul lor împietrit, sfinxul, nu știu că acest colos ciudat, cu cap de om și trup de leu, se înfățișează privirilor dezgropat în întregime din nisip abia de vreo douăzeci de ani.

Marele sfinx a fost construit dintr-o singură bucată de stîncă de cincizeci și șapte de metri lungime, din porunca faraonului Kefren, după terminarea piramidei sale.

Dar sfinxul era mereu amenințat să dispară sub invazia nisipurilor adunate de vînturile rătăcitoare ale deșertului. Pînă cînd — se spune — într-o bună zi, Tutmes, fiul lui Amenofis al II-lea, întors ostenit de la o vîntătoare, s-a culcat la picioarele sfinxului și a adormit. În somn el a văzut înaintea ochilor făptura sfinxului care i s-a adresat: „Tutmes, dacă-mi făgăduiești să mă scoți din nisip, am să te ajut să ajungi faraon”. Tutmes a făgăduit. După doi ani, la 1425 î.e.n., Tutmes a devenit faraon. Amintindu-și de promisiunea făcută, a dat porunci ca sfinxul să fie dezgropat pînă la temelie. Și, în plus, drept mulțumire pentru împlinirea visului, a înălțat, între labele dinainte ale omului-fiară, un mic altar și o piatră memorială.

De atunci jocul îngropării și dezgropării sfinxului s-a repetat de nenumărate ori. Pînă cînd, acum douăzeci de ani, autoritățile egiptene au luat măsura de a dezgropa din nou sfinxul pînă la temelie și de a-l curăța în fiecare zi.

De-a lungul mileniilor, nisipul a mușcat din suprafața odinioară lucie a blocului de piatră din care a fost dăltuit sfinxul. Mame-lucii l-au folosit, se spune, drept țintă în exercițiile lor de tir. Cu toate acestea, sfinxul continuă să fie un monument durat, parcă, pentru veșnicie.

eci e cu puțință. Demonstrația a fost făcută convingător și, ceea ce ni se pare mai important, la unison: douăzeci și șapte de fabrici au prezentat la recentele omologări de mobilier *numai* — sau în orice caz cu puține excepții — piese rezolvate în spirit modern, cu o funcționalitate și o estetică adaptate cerințelor actuale. Și aceasta se întâmplă într-un sector în care inerția a fost prea multă vreme stăpână, cu atât mai stăpână cu cât se manifesta uneori din toate cele trei părți interesate: cumpărătorul cu ochiul deprins să aprecieze mai ales lucrurile cunoscute; vânzătorul, învățat să vîndă ceea ce știa el vreme îndelungată că „se cere”; și producătorul, căruia-i era mai la îndemînă să fabrice tipurile vechi, bine știute.

La ora actuală, deosebirea dintre ceea ce se poate vedea în magazine și ceea ce s-a propus comerțului spre contractare la expoziția de la Floreasca, dovedește că susținătorii noului sînt în primul rînd producătorii. Ceea ce e logic, de altfel. Creatorii de mobilier au venit în întîmpinarea cerințelor consumatorilor, oferind piese multifuncționale, în concordanță cu gustul spre simplitate și cromatică luminoasă, a omului de azi. Dar dacă reprezentanții comerțului nu vor prelua ștafeta pledoariei pentru nou și nu o vor duce mai departe, cu convingere, toate căutările creatoare ale producătorilor, toate bunele lor intenții se pot

MOBILIER '64

pînd doar spațiul rezervat în mod obișnuit unei biblioteci) se dovedește, în mîinile celui care-i cunoaște resorturile intime, că ascunde un pat rabatabil, cu o somieră ușoară dar rezistentă, din sîrmă, și cîteva spații încăpătoare pentru depozitarea hainelor. Deci, o mobilă „minune”, care e pat, bibliotecă și dulap în același timp. Dintr-un fel de dulap, care poate fi transformat și în masă de scris, se pot scoate pentru noapte unul, dacă nu chiar două paturi; o canapea îngustă se metamorfozează prin extindere într-un pat foarte comod; un dulap își dovedește interiorul atît de chibzuit compartimentat, încît într-un spațiu relativ mic se pot depozita nevănuit de multe lucruri, ba chiar își găsește locul înăuntru și un mic bar pentru băuturi. Această mobilă cu funcțiuni multiple și dimensiuni modeste este gîndită mai ales pentru apartamentele noi, dar nu este mai puțin recomandabilă locuințelor vechi. Eventuala neîncredere față de acest tip de mobilier, despre care domnește prejudecata că s-ar defecta la manevrările de extindere sau rabatare, a fost dintru bun început spulberată prin acele sisteme extrem de simple și rezistente pe care le-au folosit specialiștii.

opri între pereții acestei expoziții ocazionale. Timiditatea în fața mobilierului cu linie modernă nu mai poate fi justificată azi, în 1964, și ni se pare un semn bun că aproape toate modelele din expoziție au fost comandate de reprezentanții comerțului. Dar — căci mai există încă un *dar* — contractările s-au făcut deocamdată pentru serii restrînse și e posibil ca tocmai acest lucru să nu asigure reușita experimentului (seria mică se epuizează repede și astfel ea nu poate ajunge la cunoștința publicului larg). Piese de mobilier mai nou se pot literalmente pierde în noianul celor care se desfac în mod obișnuit prin magazine, ele vor fi desigur repede cumpărate de cei care le așteaptă de multă vreme cu nerăbdare, așa că prin existența seriei restrînse, nici măcar efectul educativ scontat nu se va putea împlini cu totul. Faptul pozitiv rămîne însă, contractările acestea deschid perspective promițătoare pentru cele care le vor urma, iar realizarea cea mai meritorie, mai concretă, este însăși expoziția, cu cele cîteva zeci de garnituri și nenumărate piese izolate ale ei.

Ce are remarcabil expoziția de față? Fără a intenționa un calambur, am spune că e meritorie, în primul rînd, prin ceea ce *nu are*, prin faptul că nici o întreprindere nu s-a mai prezentat cu vechile mobile masive, greoaie și de culoare închisă, că acea hibridă cameră-studio, care umple încă subsolurile magazinelor de specialitate, are în expoziție doar un singur confrate, și acesta rezolvat cu un plus de bunăvoință. Aproape tot ce există în expoziție dovedește căutarea unor soluții ingenioase (în care fantezia tehnică se întîlnește cu cea artistică) pentru a oferi mobilierul cel mai adecvat noilor apartamente și locatarilor săi. Și cel mai vizibil este efortul acesta de inventivitate în domeniul mobilei multifuncționale, prezentă masiv în expoziție. O singură piesă, care la o primă vedere ar părea o bibliotecă (și ocu-

O altă soluție pentru o mobilă multifuncțională, ale cărei paturi sînt de astă dată despărțite de către dulap.

Citiva dascăli entuziaști din Costești Buzăului au alcătuit o modestă monografie a comunei lor. Fără pretenții de publiciști, cărturarii Costeștilor au ținut să adune în câteva pagini istoria veche și nouă a comunei în care trăiesc și muncesc. Bogată în cifre și fapte antice, monografia poate fi socotită un manual de istorie a unei așezări buzoiene. Pînă du-ne în mînă am luat-o coautor la însemnările de față.

BUCURIILE IZVORĂSC DINTR-O FAMILIE URIAȘĂ

Intervievați despre trecut, vîrstnicii din Costești au răspuns invariabil: „necazurile s-au tras de la orînduire și de la boierul Don”. Adică de la regimul burghezo-moșieresc și de la moșierul cu numele de Don. Chestionați despre prezent, aceiași oameni împreună cu fiii lor ne-au spus că bucuriile vin de la '44 încoace, că izvorul din care se nasc aceste bucurii este politica partidului nostru, concretizată în constituirea acelei familii uriașe care nu mai are mult pînă își aniversează al cincisprezecelea an al nașterii. Numele acestei familii: gospodăria colectivă.

Ne-am silit în cele două zile de umbler prin Costești să luăm cunoștință de toate aspectele vieții acestei așezări. Am reținut un lucru: nu numai colectivității ci și învățători și profesori, medici și felceri, vînzători și gestionari de cooperativă — adică oameni care nu trăiesc direct din lucrarea pămîntului — ca și cînd ar fi fost vorbiți, ne-au mărturisit același lucru: Costeștii s-au înnoit din temelii de cînd există gospodărie colectivă. Mai precis trebuie spus: Cos-
(Continuare în pag. 16)

COSTEȘTI în anul XX

Se adună pentru vite hrană gustoasă pentru iarnă: finul de lucernă.

COSTEȘTI

În anul XX

teștii, asemeni tuturor satelor, s-au înnoit de când în așezările noastre rurale domnesc relațiile socialiste.

Monografia dascălilor spune: „Pe timpul boierilor, țărani soseau la muncile câmpului, având picioarele împiedicate. Se hrăneau cu mămăligă de mei și trăiau în case de lut. Azi sint liberi stăpîni pe pămînt. 700 de familii și-au construit case noi.. Zeci

cărți? Ce zestre să dau fetelor?” Îi așteaptă zilnic două școli de 8 ani, 17 săli de clasă și 34 de învățători și profesori.

Nimeni din comună nu-și aminteste ca pînă în '44 vreun țaran să-și fi trimis copiii la universitate. Azi 20 de băieți și fete de colectivști învață în diverse facultăți din țară. Monografia spune: „...în

Biblioteca din Costești numără 6.600 de volume și se pare că numărul cărților e insuficient pentru cititori. Am notat cîteva fișe: Ion A. Ion, colectivist — 61 de ani. Citește din toate domeniile, ca și Vasile Sandu — 19 ani, Paraschiva Turcu — 43 de ani. Fiecare cu zeci de cărți citite în primele 4 luni ale anului. Exemplele se pot înmulți. Credem că nu e nevoie.

MĂRFURI NEVANDABILE

Magazinul universal din Costești e o construcție nouă și modernă. E drept că în trecut, localnicii au avut 8 prăvălii, adică 8 dughene — însă toate vindeau doar ață, luminări, rachiu, tămîie și opinci. La ora actuală în magazinul universal se găsesc sute de articole. Cele mai căutate sint țesăturile de relon, aparatele de radio, televizoarele, motoretele, bicicletele. Există în magazin și

unele mărfuri nevandabile, sau greu vandabile, cum sînt sticlele de lampă sau gresiile. E drept, mai au din cînd în cînd clienți, dar numărul acestora e mic. În 1963 valoarea mărfurilor vîndute prin cooperația de consum a totalizat peste 6 milioane lei.

Alături de magazin e un bufet. Mese și scaune din material plastic. Toată ziua — gustări și grătar. Cine preferă, poate să stea în grădină și să ia berea sub răcoarea unor umbrelle mari și elegante.

Ce se bea mai mult? Berea. În schimb o veche băutură are tot mai puțini admiratori: rachiul. Monografia arată: „...în trecut marfa cea mai căutată în Costești — care se găsea foarte rar — era pînza nealbită.”

CE SE FACE CU GĂINA?

În orice caz nu mai e dăruită, ca pe vremuri, șefului postului de jan-

Ploaia nu cade numai din cer, spun colectivistele. Irigația e la îndemîna legumiculturii.

de tractoare și zeci de mașini moderne lucrează pe moșia lor. Pămîntul e tot mai darnic. În 1938, hectarul de porumb da în medie 900 kg la hectar. În 1963 colectivști au obținut în medie 2.430 kg la hectar. Acum oamenii iubesc și muncesc pămîntul în alt chip.”

MINUNEA A DEVENIT UN LUCRU BANAL

În primăvara lui 1925, boierul Don și-a adus la conac un aparat de radio. Era prima minune de acest gen care s-a arătat în Costești. Din 1925 și pînă în 1944, în Costești au fost aduse doar 5 „minuni” de această natură. Acum sint 700. Pentru mulți țărani „minunea” a devenit un lucru banal și e înlocuită cu televizorul care deocamdată își luminează ecranele în 14 case.

La Costești sint mulți copii și mamele nu-și mai pun întrebările: „Cu ce să-i cresc? Cu ce să le cumpăr

1914 Costeștii aveau 7 știutori de carte; în 1938 — 715 analfabeți. Azi: nici un analfabet, 850 de elevi la școala de 8 ani, 20 de studenți”.

UN SECTOR UNDE NU S-A ÎNTÎMPLAT NIMIC

Evident, e vorba despre un sector unde nu s-a întîmplat nimic în trecut. Mai precis: în 1938 la Costești nu exista nici un fel de activitate culturală. Un inimos director de cămin cultural, Mihai Constantin, ne-a furnizat cîteva date actuale pe care le prezentăm cititorilor. În activitatea cultural-artistică a comunei sint antrenați peste 300 de colectivști. Nu ca spectatori; ca participanți la diversele formații: cor (120 persoane), brigadă artistică de agitație, echipă de dansuri, taraf de lăutari (trei formații: copii, tineret, vîrstnici), soliști vocali și instrumentiști. În 1963 căminul cultural a avut 291 de manifestări și 20.000 de spectatori.

NU ÎNTÎMPLAREA...

Omul șantierelor e un călător permanent. Locurile sale de popas sînt marile obiective ale construcției socialiste. El poate fi întîlnit astăzi la Borzești, bunăoară, peste un an la Craiova, mai tîrziu la Slatina sau la Brazi.

Un astfel de om sînt și eu. Am lucrat la Năvodari, pe șantierul actualei uzine de superfosfați. Cînd acest obiectiv industrial a fost dat în exploatare, misiunea noastră, a constructorilor, a expirat. Specialiștii chimiști, operatorii, automatiștii, ne-au luat locul, iar eu, împreună cu alți tovarăși, am plecat la Turnu-Măgurele. Am fost printre primii constructori care au descins pe aceste meleaguri. Pe locul în care urma să înălțăm uriașul combinat chimic, topometrii executau ultimele măsurători.

Nimic nu trăda încă începutul marii transformări ce avea să cuprindă aceste lunci, cîndva inondabile. Nimic în afară de prezența noastră. Cînd primele conducte care aveau să transporte nisipul din Dunăre în platforma combinatului au început să fie montate, numărul nostru crescuse de cîteva ori, iar în oraș continuau să sosească noi și noi grupuri de muncitori constructori. Sînt doi ani de atunci. Doi ani în care am avut de înfruntat revărsările fluviului, în care am ridicat, cu cîteva metri, o întinsă suprafață de teren, am construit fundații și am înălțat instalații metalice și agregate. Privită retrospectiv, activitatea noastră poate fi comparată cu o bătălie presărată cu un lung șir de victorii la care fiecare se simte părtaș.

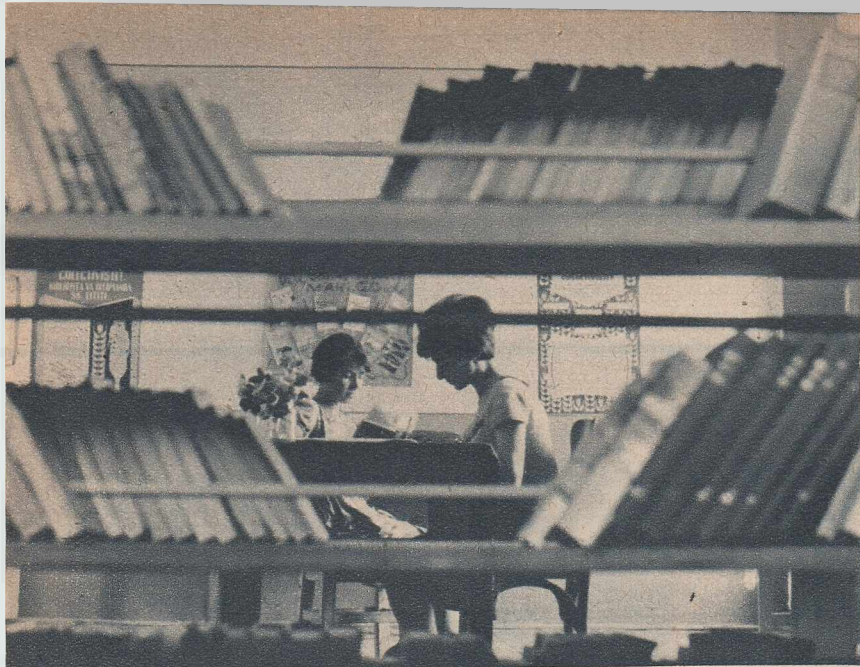
Îmi amintesc de o întîmplare petrecută anul trecut. Trebuia să ridicăm în poziție verticală stîlpul de beton care urmau să susțină instalația de prăjire a piritei. Stîlpi grei, de 10 și 13 tone, ce necesitau instalații speciale de ridicat a căror montare pe șantier ar fi prelungit cu mult termenul de executare a lucrării. Se spunea că această operație, într-adevăr grea, e imposibil de efectuat cu macaralele pe care le aveau. Eu însă nu împărtășeam această părere. Calculele efectuate de mine, împreună cu inginerul Dumitru Enea, și mai tîrziu faptele, au acreditat în scurt timp punctul nostru de vedere. Au existat și momente de încordare. Închipuiți-vă un uriaș de beton, agățat cu un cap de cîrligul macaralei, care la un moment dat în loc să se ridice încet, cum făcuse pînă atunci, se apleacă în jos, amenințînd să răstoarne întreaga instalație. Închipuiți-vă apoi cum mîini febrile înnoadă cabluri, le leagă de brațul macaralei și de cîrligul unui tractor pe șenile, cum motoarele se opintesc să readucă totul în echilibru, în timp ce martorii oculari trăiesc clipe de mare emoție. Astăzi stîlpul de la secția de prăjire a piritei sînt la locul lor, în poziție verticală. Toți au fost ridicați prin această metodă. Dacă lucrarea respectivă a fost executată în termen, faptul se datorește tocmai succesului operației despre care am relatat.

Zeci de asemenea fapte s-ar mai putea povesti. Ele se petrec aproape zilnic pe șantiere și existența lor, în șirul de evenimente cotidiene care survin în viața și munca noastră, a constructorilor, nu e întîmplătoare!

Mîndria de a face parte din marea armată a constructorilor e poate unul din cele mai adînci sentimente pe care le-am trăit în anii noștri. Dacă viața pe șantier nu-mi pare grea ci, dimpotrivă, frumoasă și interesantă, faptul se datorește între altele și acestui sentiment.

Ion GROSARU

Șantierul Combinatului de Îngrășăminte chimice — Turnu-Măgurele

Victoria Burlacu — 8 ani — a citit tot ce a scris Creangă. Ba nu. Harap Alb n-a citit încă.

darmi, primarului sau receptorului. Monografia dascălilor nu pomenește nimic despre acest lucru, dar soțiile colectivităților Ion Scarlat, Alexandru Cojan, Constantin Caloian, Nicolae T. Barbu mărturisesc că în urmă cu ani, pe vremea cînd stăpîni erau boierii, prînzul lor de duminică și chiar din zilele de praznice mai mari era văduvit de prezența unei păsări transformate în friptură. Acum ne răz-bunăm, spun ele. Dar „răzbunarea“ aceasta țintește mai departe. Nu e vorba numai de faptul că tăierea unei găini nu e o problemă, ci de altceva: ce faci cu găina, cum o gătești, pentru ca masa să fie variată și gustoasă?

De cîteva ani, la Costești și în foarte multe sate din țară treaba aceasta se învață la cerul de artă culinară. E un fapt minor, dar el evidențiază pretențiile și exigențele omului de la țară, a cărui viață, socialismul o modifică sensibil în toate domeniile.

DRUMURILE VOR FI ȘI MAI LARGI

Ne-am întretinut cu inginerul Stancu Oancea, președintele gospodăriei colective din Costești. Relațiile duminicale au avut darul să înfățișeze în cifre și date drumul pe care l-a parcurs gospodăria colectivă în cei 14 ani de existență. Fi-rește, la început, gospodăria a fost modestă. Cu vremea, oamenii au că-pătat experiență, au fost ajutați și la ora actuală au întemeiate motive

să se mîndrească cu unitatea lor agricolă socialistă.

Arabilul se-ntinde pe 3.000 de hectare și-i lucrat cu zeci de tractoare și mașini agricole moderne. Peste 20 de construcții agro-zootehnice dovedesc grija de buni gospodari a colectivităților în producția agricolă, în legumicultură, în creșterea animalelor și îndeosebi a oilor.

Oamenii, pe drept cuvînt, sînt încă nesatisfăcuți de rezultatele pe care le obțin în unele sectoare; producția de lapte trebuie să sporească sensibil; de asemenea cea de lînă. Sînt încă destule resurse locale care se cer a fi folosite din plin și în chip rațional. Viitorul apropiat al gospodăriei se profilează pe noi cuceriri în diverse sectoare. Ramura de bază a zootehniei — 700 taurine — se află acum în plin proces de selecție. În puțini ani, turmele de oi vor număra 6.000 de capete, iar la sfîrșitul lui '65 la 100 hectare cereale colectivității vor avea o încărcătură de 500 păsări.

Așadar, drumurile de belșug ale colectivităților vor fi și mai largi.

Costeștiul e o comună obișnuită de pe întinsul patriei. Ca toate așezările rurale, ea a cunoscut în anii puterii populare modificări esențiale în toate ramurile vieții.

Însemnările noastre au încercat să le prezînte concret, lăsînd comentariile pe seama cititorilor.

**George CIUDAN
și Zamfir VASILIU**

Fotografii de Aurel MIHAILOPOL

← O femeie de care ascultă toți puii: îngrijitoarea Dobrița Cojan.

Grădina de vară a bu-fetului din Costești.

ÎN PEȘTERI NEEPLORATE...

La numai 500 metri depărtare de cunoscuta peșteră a Dîmbovicioarei, lângă șoseaua forestieră ce duce spre Brusturet și Pietra Craiului, se află o încântătoare cascadă ce izvorăște din perețele unei stînci. De o parte și de cealaltă a izvorului, ce alimentează cascada, se deschid în coasta muntelui două intrări. Prin configurația lor ele nu atrag atenția, dar o dată pătruns înăuntru, pășești pe cărări ce duc la două peșteri deosebit de interesante.

Anul acesta, în zilele de 9-10 mai, împreună cu alți turiști și cu un grup de elevi din partea locului, am făcut o explorare mai completă a acestor peșteri. Încercarea a fost dificilă. ne-a cerut multă atenție,

dar ne-a răsplătit din plin prin cele descoperite în adîncuri: galerii subterane care duc pînă la 230 m de la intrare, coloane în săli cu bolți ca de catedrală, ape subterane etc.

Aceste peșteri de mari proporții trebuie însă explorate de speologi. Ele pot fi apoi amenajate atît pentru cercetarea lor, cît și pentru accesul amatorilor.

Călătoria noastră pe sub munte, prin hrube, avene și galerii, a durat multe ore. La ieșire am fotografiat pentru „Flacăra” intrarea în peșteri și grupul care ne-a însoțit.

Ion DOBRESCU
activist cultural
Cîmpulung Muscel

4.000 SPECTACOLE — 1.000.000 SPECTATORI

La 1 iunie Teatrul de stat din Reșița a împlinit 15 ani de activitate. În acest timp, au fost prezentate peste 4.000 de spectacole, vizionate de către un milion de spectatori. Teatrul din Reșița a dat atenție principală dramaturgiei românești clasice și contemporane, astfel că piesele originale au constituit aproape jumătate din totalul de 97 premiere prezentate, iar 30 dintre acestea au fost lucrări scrise după 23 August 1944.

În întîmpinarea celei de-a XX-a aniversări a Eliberării,

Teatrul din Reșița a organizat în luna iunie un turneu în regiunea Banat cu piesele „Ancheta” de Al. Voitin și „Zizi și formula ei de viață” de Sidonia Drăgușan. Fotografia pe care v-o trimitem redă o scenă din „Ancheta” în care sînt prezenți actorii Cristian Pîrvolescu (Spiru), Costin Prișcoveanu (Bîrsan) și Leni Pîntea (Yvonne).

Emil BEJAN
secretar literar al Teatrului
de stat din Reșița

REDRESOARE CU SELENIU

„Ce sînt plăcile redresoare cu seleniu și la ce se întrebuntesc?”

Ionel CHIȚULESCU
Petroșani

Răspunde **ing. AD. MATE-ESCU**, de la Institutul politehnic București.

Este îndeobște cunoscut că energia electrică este produsă și distribuită la consumatori sub formă de curent alternativ. Totuși în tehnica actuală se utilizează în foarte mare măsură curentul continuu. Se pune deci problema transformării curentului alternativ, obținut de la sursa energetică, în curent continuu. Această operație se execută cu ajutorul instalației de redresare.

În practică există o varietate foarte mare de tipuri de redresoare: cu mercur, cu tuburi electronice cu vid, mecanice, grupuri convertizoare, cu semiconductoare. Deși redresoarele cu semiconductoare au apărut în tehnica transformării curentului alternativ abia în ultimele decenii, ele s-au impus repede.

Redresoarele cu semiconductoare au fost reprezentate la început de redresoarele cu strat de oxid de cupru-cuproxid, dar acestea nu puteau fi utilizate la tensiuni de lucru ridicate și nu erau stabile la variații mari de temperatură. De aceea locul lor a fost luat foarte curînd de redresoarele cu strat de seleniu, care înlătură aceste dezavantaje. În ultimul deceniu au apărut alți concurenți serioși din grupa redresoarelor semiconductoare: redresoarele cu siliciu, cele cu germaniu și, foarte recent, redresoarele semiconductoare cu electrod de comandă numite în literatura de specialitate tiristoare sau trinitoare. Redresoarele cu germaniu și siliciu au zăbaritul și greutatea mult reduse, și un randament ceva mai ridicat decît la cele cu seleniu. Totuși, în momentul de față, acestea din urmă se bucură de răspîndirea cea mai mare în tehnică, deoarece prezintă stabilitate la variații brusce de sarcină și la schimbări mari de temperatură. Totodată, costul unui kilowatt de putere obținută cu redresoare cu seleniu este de 6-8 ori mai mic decît costul aceleiași puteri, redresată cu celule de siliciu, de pildă.

Am putea afirma fără să greșim prea mult că în momentul de față redresoarele cu seleniu pot fi utilizate în orice instalații de redresare. O eficacitate tehnico-economică deosebită se obține utilizîndu-le în electrificarea transporturilor, în redresarea curentului pentru instalații galvanice, în instalații de măsură la înaltă tensiune, în instalații de automatizare, în circuitele de excitație a generatoarelor și motoarelor sincrone, în aparatura de telecomunicații, în aparatura radio, televiziune și alte domenii ale tehnicii.

TURNUL AURARILOR A FOST RESTAURAT

Mediașul a cunoscut o istorie zbuciumată. De aceea, în urmă cu secole, orașul s-a înconjurat de ziduri groase străjuite de

16 turnuri. Dintre acestea au rămas numai două turnuri cu porți de intrare: turnul aurarilor și cel al pietrarilor.

Recent s-a restaurat unul din aceste monumente; este vorba despre turnul porții aurarilor (turnul Farcas). Datînd din secolul al XVI-lea el a suferit în 1633 modificări impuse de dezvoltarea artei militare; forma

lui definitivă este cea de turn pătrat cu cerdac de observație. În timpul răscoalei curuților (1705), a fost bombardat, urme ale ghiulelelor păstrîndu-se pînă în zilele noastre.

Refăcut, turnul aurarilor găzduiește azi în încăperile lui o expoziție interesantă legată de istoricul orașului între secolele XVI-XVIII. Exponatele vorbesc despre istoricul construirii cetății Mediașului, despre dezvoltarea economică a orașului, despre organizarea breslelor (care de altfel asigurau și apărarea cetății) și altele. Unele documente evocă răscoala țărănilor din scaunele Mediașului și Șeica Mare din 1474, altele redau aspecte din lupta împotriva turcilor, ori din luptele pentru cucerirea Mediașului în 1705 de către curuți ș.a. Se prezintă fotocopii documentare, obiecte și arme ale epocii, armuri ș.a.

În planul de reconstruire a monumentelor din acest oraș se prevede și restaurarea turnului pietrarilor.

În fotografie: turnul aurarilor, refăcut, așa cum arată astăzi.

Dan VINTILĂ
Mediaș

PRIMA NOASTRĂ PARTICIPARE...

Vă scriu din partea cercului de fotografi amatori de pe lângă sindicatul Întreprinderii de construcții montaj nr. 1 din București — cerc pe care îl conduc în calitate de președinte. În prezent participăm la prima expoziție pe țară a cercurilor de fotografi amatori de pe lângă

sindicate. Sîntem la faza raională unde am prezentat un număr de 52 fotografii, din care nouă au fost selecționate pentru faza regională. Vă trimitem cîteva din fotografiile expuse.

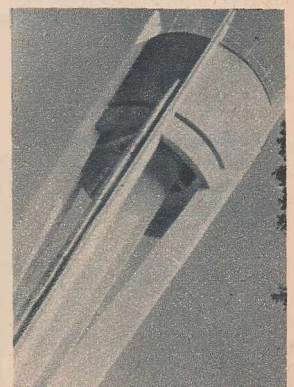
Ing. Emilian ILIESCU
București

„Întoarcerea”. (Const. Mareaș, economist)

„Dinozaur”. (Gh. Ghiaciu, arhitect)

„Artă și tehnică” (Radu Ilie, economist)

FAUNA ȚĂRII ÎN FILATELIE

„Sînt filatelist și doresc să știu ce emisiuni noi de mărci poștale românești sînt puse în vânzare în această vară”.

Ion RADOVICI
Ploiești

Una din cele mai noi emisiuni de mărci poștale care se pune în circulație este emisiunea „Insecte din fauna țării noastre”. Ea este formată din opt valori. Emisiunea popularizează diferite insecte rare din fauna țării noastre. Mărcile au fost tipărite la dimensiunile 37,8x27 mm în sistemul de imprimare offset, policrom, pe hîrtie creată. Ele sînt dantelate.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Următorii cititori doresc să corespundă: Florian Marinescu și Gigi Hozea, operatori, cinematograful Tineretului, Sibiu: teme diverse; Gh. Stroescu, tehnician, Hunedoara, bloc U 2, ap. 46: ilustrate; Marian și Eleonora Sălăjean, Timișoara, piața Horațiu 1: teme diverse; Fănel Dorobanțu, muncitor, Craiova, str. Poporului 53: ilustrate; Mircea Teodorian, funcționar, Craiova, str. Spiru Haret 6: filatelie, ilustrate; Elena Magneți, laborantă, Bocșa I, str. 30 Dec. 3, reg. Banat: ilustrate; Petrică Botescu și Vasile Lupuleasa, com. Mălini, rn. Fălțiceni: ilustrate; Anița Luca, elevă, Beiuș, reg. Crișana: istorie, ilustrate; Ion Dumbravă, inginer, Ploiești, str. Ștefan Gheorghiu 95: muzică, ilustrate; Marin Niculae, elev, București, str. Păltinișului 22, rn. N. Bălcescu: teme diverse; Hary Baly, muncitor, Reșița, căminul Triaj, et. I, ap. 2: teme diverse; Viscol Munteanu, student, Timișoara, Complexul stud., bloc 3: teme diverse; Georgeta Constantin, învățătoare, Caulia, rn. Adamclisi, reg. Dobrogea: ilustrate; Ion P. Bocșa, muncitor, Hunedoara, bloc. 1, sc. 2, ap. 2 (podul Mihai Viteaz): cinema, sport, filatelie, ilustrate; Ovidiu Chendea, tehnician, Roșiori de Vede, str. Bărbătescu 53: ilustrate; St. Franț, strungar, Ocna Mureșului, Uzinele de produse sodice (Atelierul mecanic central), reg. Cluj: cinema, ilustrate; Zenon Majewski, Rososz, pow. Biula Podlewska, woj. Lubelskie, R. P. Polonă: muzică, filatelie, cinema, ilustrate; Petru G. Călăraș, student, Institutul pedagogic Bălti, camera 70, str. Pușkin 40, U.R.S.S.: cinema, sport, ilustrate; Wojtek Ciesielski, Lodz 25, ul. Zmienna 7, R. P. Polonă: filatelie; Aurelia Lupașcu, farmacistă, com. Volcinac, rn. Căhărași, U.R.S.S.: literatură ilustrate; Olimpia Bulgaru, studentă, Timișoara, complexul stud., bloc 7: teme diverse; Ion Ghinet, lăcătuș, Anina, str. A. Mureșan 10, reg. Banat: teme diverse, ilustrate; Virgil Nine, lăcătuș, Craiova, str. Unirii 107: teme diverse.

POȘTA NOASTRĂ

COSTICA KISCHNER — Brăila. Chimistul suedez Alfred Nobel s-a născut în 1833 și a murit în 1896. El a descoperit mijlocul de atenuare a forței distrugătoare a nitroglicerinei, o substanță explozibilă ce nu-și găsea utilizări practice, deoarece cea mai ușoară atingere sau agitare îi provoca explozia. În 1866, amestecînd în anumite condiții nitroglicerina cu siliciu amorf, el a constatat că explozia nu se mai produce atît de ușor. Pe baza acestei constatări, Nobel a inventat mai apoi dinamita și pulberea fără fum. Din fabricarea și vânzarea acestor explozibili, care și-au găsit largi întrebuițări atît în scopuri pașnice cît și în scopuri militare, Alfred Nobel a realizat o avere uriașă. Conform testamentului pe care l-a lăsat, întreaga sa moștenire a constituit un fond din care se distribuie regulat premii unor oameni de mari merite, considerați drept binefăcători ai omenirii. E vorba de creatori ce activează în următoarele cinci domenii: fizică,

chimie, fiziologie sau medicină, literatură, activitate închinată apărării și întăririi păcii între popoare. Premiul Nobel pentru fizică, ca și cel pentru chimie, se acordă de către Academia de științe a Suediei; cel pentru fiziologie sau medicină, de către Institutul Carolin din Stockholm; cel pentru literatură, de către Academia din Stockholm; cel pentru pace de către o Comisie formată din 5 membri ai Stortingului (parlamentul norvegian).

AUREL LERINȚIU — Cluj. „Telefoto” nu este un procedeu fotografic, ci un procedeu de transmitere la distanță a imaginilor fotografice. Bazîndu-se pe posibilitatea transunerii pe o placă fotografică a impulsurilor electrice primite prin cablu (ca în telegrafie) sau a impulsurilor transmise pe calea undelor (ca la televiziune), transmiterea fotografiei prin acest procedeu cunoaște azi o largă răspîndire. Fotografii ale unor evenimente ce se petrec într-o țară sau într-un continent îndepărtat pot

astfel să fie reproduse, în aceeași zi, de gazete ce apar în orașe aflate la mii sau chiar la zeci de mii de kilometri distanță. Agenția romînă de presă „Agerpres” are și ea legături „telefoto” cu diferite alte agenții de presă de peste hotare. De aci menționa pe care ați citit-o la diferite fotografii apărute în presă.

IOAN CRISTIAN — Ploiești. În parte au avut dreptate cei pe care i-ați combătut: este posibil — și s-au văzut cazuri — ca un șarpe de mici dimensiuni să pătrundă în gura și de aci în stomacul unui om. Dv. sînteți înșă acel ce are dreptate cînd susțineți că șarpele nu poate trăi în stomacul omului — și tot ce se povestește în legătură cu oameni care ar fi înghițit șerpi care pe urmă ar fi fost scoși afară cu vapori de lapte, sînt simple născociri. O dată pătruns în stomac, ori cît s-ar zbate (provocînd celui în cauză dureri atroce), șarpele nu poate sfîrși altfel decît mort prin sufocare. „Argumentul” existenței unor paraziti de felul viermilor intestinali nu are nici o valoare: organismul viermilor intestinali

este astfel constituit încît aceste animale să trăiască și să se dezvolte numai în acel mediu pe care-l găsește în unele organe ale corpului omeneșc.

VASILE BOGDAN — Galați. Dacă inventatorul lui „perpetuum mobile” a primit premiul Nobel? Bineînțeles că nu! Perpetuum mobile” nu există decît în imaginația celor care visează lucruri imposibile. Orice mișcare este determinată de o sursă de energie; și nu există sursă de energie — fie ea și atomică — inepuizabilă. Ca atare nu se poate crea un mecanism care să funcționeze la infinit fără a primi de nicăieri impulsuri.

V. SILVIAN

Enuță Gheorghe, Tulcea; Iosif Orda, Reșița; Mihai Serbănescu, Brașov; Teodora Niculescu, Nicorești; Sandu Baltă, Onești; Gosta Iancu, Bocșa; Grec Sabin, Minerou; Ion Săbău, Timișoara; Gh. Moșneț, Galați; Nicu Băieșu, Gilort; Eugen Bogdan, Brașov; Ionică Apostol, Galați, la întrebările dv. vi s-a răspuns prin poștă.

TOȚI, ȘI MIC ȘI MARE, BEȚI APE MINERALE

La masă vă recomandăm apele minerale de: Harghita, Sîncrăieni-Ciuc, Lipova, Vilcele, Covasna și Zizin. Pentru diferite afecțiuni gastro-intestinale, boli ale ficatului ș. a. consumați apele minerale medicinale de: Slănic-Moldova, Hebe, Malnaș și Căciulata.

De la una la alta

BUZOIENI

NU-L UITAȚI PE BRÎNCUȘII

Una din admirabilele sculpturi ale lui Brîncuși, aflate azi la Muzeul de artă al R. P. Romîne — bronzul intitulat „Rugăciunea” — înfățișează o fată în genunchi, care se roagă.

Marele meșter al daltei a creat-o în prima parte a vieții sale, „Rugăciunea” îi fusese comandată prin anul 1907 de familia unui buzoian, Petre Stănescu, care a trăit între 1874 și 1905. În 1959, considerîndu-se că locul „Rugăciunii” lui Brîncuși ar fi mai potrivit alături de alte opere de artă ale marelui sculptor, Muzeul de artă al R. P. Romîne a achiziționat statuia, cumpărînd-o de la urmașii defunctului. Ea se află în cimitirul Dumbrava din Buzău. Achiziționarea operei lui Brîncuși s-a făcut însă fără a se ști brîncușii înfățișarea mormîntului, care este înzestrat cu încă o sculptură în bronz aparținînd lui Brîncuși, bustul defunctului Petre Stănescu ;

locul „Rugăciunii” originale, turnată în bronz, l-a luat o „replică” din piatră artificială.

Din păcate, ansamblul sculptural din cimitirul din Buzău este văduvit de posibilitatea de a fi cunoscut de către admiratorii lui Brîncuși: ramuri, frunze și bălării au năpădit la începutul acestei veri atît replica „Rugăciunii” cît și bustul lui Stănescu, sculptură originală realizată în urmă cu peste 50 de ani de Brîncuși. Oare buzoienii nu se gîndesc că asemenea opere de artă merită o deosebită prețuire ?

F. URSEANU

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÂRSTELE

În primul an de viață (III)

MONOLOGUL SANDEI

Sanda nu m-a auzit intrînd în cameră. Aplecată asupra patului copilului, își învelea fiul vorbindu-i cu voce înecată.

— Și acum o să-l învelim pe Dănuț ca să nu-i fie frig și să nu răcească. Și să nu facă hăciuciu. Și să se facă mare. Și puternic ! Și băiatul nostru o să doarmă. Și pe urmă o să mă-nînce. Și pe urmă o să doarmă iar !

Vorbea cu atîta convingere, încît am izbucnit în rîs.

— De ce rîzi, reprezentant al Olimpului pedagogic ? Cu ce ți-a greșit modesta educație aceluia de fată ?

Mi-am mărturisit unele îndoieli în legătură cu capacitatea de înțelegere a acestui cetățean în vîrstă de o săptămînă.

— Tu, Sanda, aplecată peste leagănul lui Dănuț ești pe punctul de a descoperi monologul în stare pură. Căci însuși tristul prinț al monologului de la Elsenaur, vorbind singur, vorbea de fapt cu el însuși, cu cineva care-l asculta și-i răspundea — fie și lăuntric. În timp ce obiectul conversației tale are mult pînă să intre în raza de acțiune a cuvîntului.

— Ba te înșeli, amice. Nu despre monolog este vorba, ci despre dialog. Eu dialoghez cu viitorul. Pregătesc condițiile pentru ca fiul meu să devină stăpîn al cuvîntelor.

Fidelă convingerii ei că educația copilului trebuie să înceapă cît mai de timpuriu, Sanda a început să-i vorbească încă din primele zile de viață. Spălătul, înfășatul, hrănirea se petreceau pe fondul unui perseverent dialog care semăna foarte bine cu un monolog. Șoptite sau rostite mai puternic, vesele sau serioase, ritmate, rimate, cuvintele descriau și comentau tot ce se întîmpla în mica lume din preajma pătului.

În prima săptămînă, interlocutorul păstra aceeași senină independență și strădaniile Sandei păreau sortite să rămînă veșnic niște ciudate convorbiri cu sine însuși. Cînd foamea îl supăra, Dănuț țipa energic și cuprinzător, fără să se lase influențat în nici un fel de melodiile calde ale cuvîntelor. Dar pe la sfîrșitul celei de-a doua săptămîni Sanda mă duse triumfătoare la patul fiului. Monologul ei fusese în sfîrșit recepționat. Și, cu

toate că auditorul participa mai mult pasiv, atent la învelișul sonor exterior și nu la sensul frazei, cuvîntul se dovedi, cel puțin pentru cîteva clipe, mai puternic decît intensele cerințe ale organismului, oprînd plînsul copilului. Acum, vocea mamei liniștea furtuna sonoră și, pentru un scurt răstimp, Dănuț contempla senin chipul mamei ascultînd modulațiile glasului ei.

Și am înțeles atunci rostul adînc al monologului Sandei. Elementele vii ale limbii materne se reflectau astfel cu stăruință în cugetul proaspăt al copilului, încă la începuturile dezvoltării psihicului său, pregătindu-l pentru etapa în care va deveni el însuși o ființă cuvîntătoare.

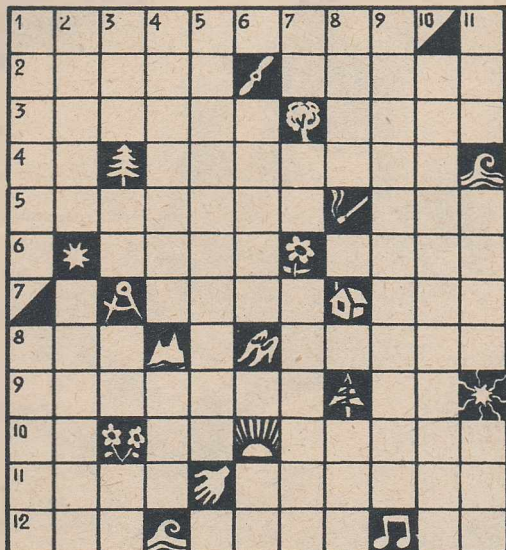
Pe la vîrsta de două luni, această pregătire făcuse însemnați pași înainte. Dănuț poseda cîteva fermecătoare jucării sonore împletite din vocale și consoane pe care le rostogolea ca pe niște mărgele strălucitoare, gungurîndu-le în minutele de veghe.

— Eu susțin — spunea adeseori Sanda — că cei șapte ani de acasă cuprind și educația intelectuală nu numai pe cea morală, și că ei nu încep cu primul an, ci cu prima zi din viața copilului. În ceea ce mă privește nu sînt dispusă să cedez în exclusivitate „mamei natură” nici un aspect din educarea lui.

Și acum, îl vom învăța pe Dănuț să vorbească.

Sen ALEXANDRU

ÎNTREG ȘI PARTE

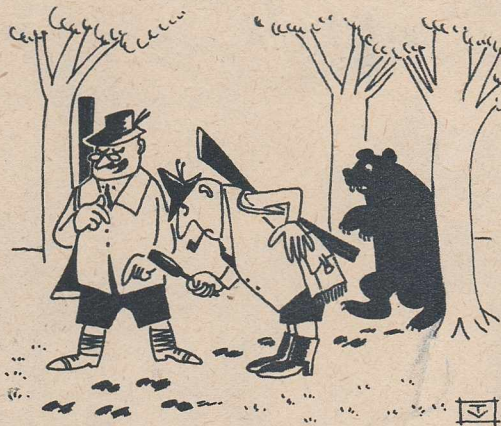

ORIZONTAL : 1) Autoarea volumului de versuri „Întreg și parte”. 2) A totaliza — Autoarea ciclului de poezii „Întregul cîntec” și a poeziilor „Fragment de primăvară” și „Fragment de toamnă”. 3) Cu spații între ele — Defecțiune. 4) Leagă părți de cuvînt sau propoziții în limba latină — Parte integrantă a plantei (pl.). 5) Parte din orizont — Parte dintr-un refren popular. 6) Partea superioară a unui edificiu — Face parte din peisajul iernii. 7) Totalitatea spațiului de care dispun undele radiofonice, într-o străveche denumire — A se ivi. 8) Parte a unui meci de volei — Prețuiește numai forma artistică, nu și conținutul. 9) În total, parte instrumentistă — A sută parte din hectar. 10) Face parte din astronomia vechiului Egipt — Parte din portul popular feminin — Parte din casă (mold.). 11) Facil — Arhipelag din care

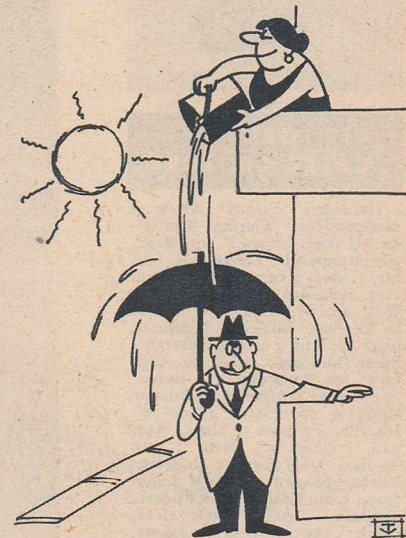
fac parte Cuba, Jamaica ș.a. 12) Cîrnăcior — Comună din apropiere de orașul Victoria — Ultima parte din creier.

VERTICAL : 1) Idei — Ceea ce mai rămîne după ce arde în întregime ceva. 2) Întreg — O parte (reg.). 3) Rîu în Germania occidentală — Face parte din harnasament — Pronume — Face parte din dialectele franceze. 4) Întreg indivizibil — Curs de apă în Algeria. 5) Examenul absolvenților învățămîntului mediu. 6) În partea dinaintea avionului cu propulsie clasică — Face parte din ustensilele de croitorie. 7) La tabla ! — Două părți din P.T.T.R. — A opri o parte. 8) Șefi — Parte din... țesătură. 9) Totalitate (pl.). 10) Cunoștințe într-un singur domeniu. 11) Face parte din casă — O parte bine determinată — Partea văzută din spațiul infinit.

UMOR

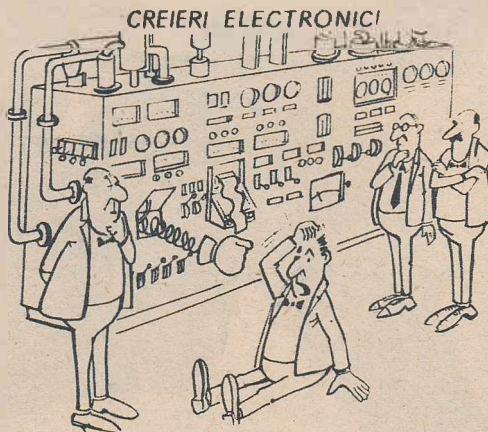

CUNOSCĂTORUL: Mie-mi spul? Astea-s urme de vacă!

— De data asta a nimerit-o buletinul meteorologic!

V. TIMOC

— Așa face întotdeauna cînd i se pune o întrebare la care nu poate răspunde.

„Vie Nuove”

fara cuvinte.

„Jours de France”

Dezlegarea jocului „FLĂCĂRI”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL : 1) GRĂTAR — POJAR. 2) RĂCORIT — MAPE. 3) OF — R — SUPĂRAT. 4) ZAPIS — NARA — O. 5) ALADIN — L — TIR. 6) VAR — NECAJITI. 7) A — ARES — LOC — C. 8) T — VĂTRAI — AA. 9) FOC — TUI — LM. 10) IRITANT — RANĂ. 11) ETNA — SAMOVAR. 12) REDUTĂ — OLARI.

1 Aspect de la expoziția de artă plastică românească de la Trivandrum, statul Kerala-India.

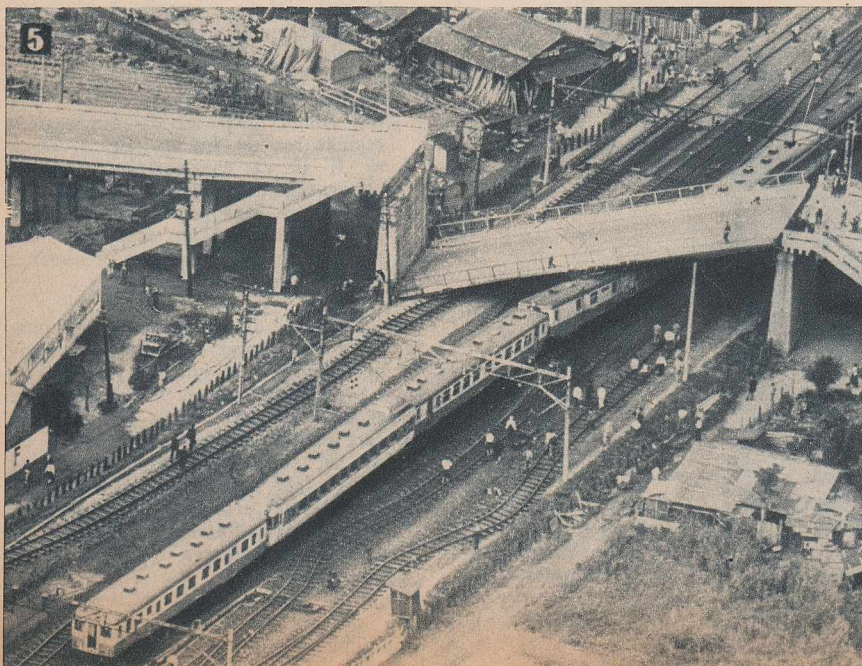
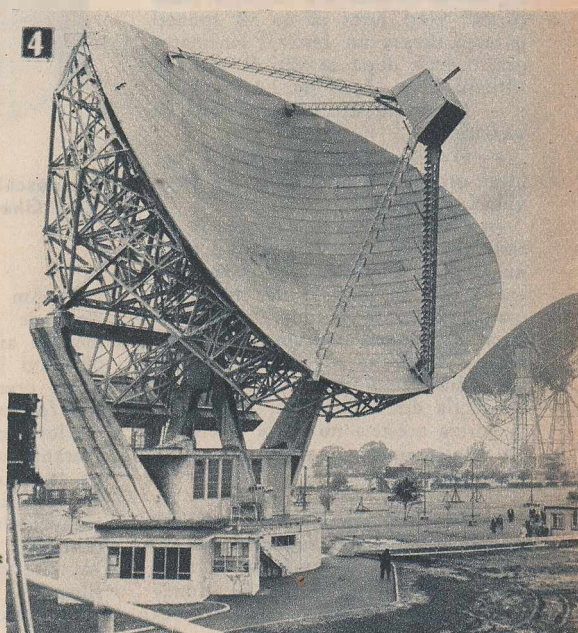
2 La propunerea secretarului general al O.N.U., Consiliul de Securitate a hotărât prelungirea mandatului trupelor O.N.U. în Cipru. În fotografie: soldați irlandezi din cadrul acestor forțe, pe o stradă din Famagusta.

3 Numeroase arestări au fost operate de către autoritățile sud-coreene în urma marilor demonstrații ale studenților din Seul și din restul țării.

4 Un nou radiotelescop — „Mark II” — a fost instalat la Observatorul de la Jodrell Bank din Anglia (în fotografie, în prim plan; în fund, se vede „Mark I”, instalat în 1957).

5 Puternicul cutremur de pământ de la Niigata (Japonia) a provocat mari pagube. În fotografie: un pod prăbușit peste un tren.

6 Cu prilejul disputării semifinalei „Cupei Greciei” la fotbal între echipele Panathinaikos și Olympiakos, pe stadionul atenian „Panathinaikos”, grupuri de spectatori au năvălit pe teren cu câteva minute înainte de sfârșitul meciului, provocând dezordine.

ÎNȚILNIRE LA MAMAIA

Prima întâlnire din acest an a Mamaiei cu arta s-a petrecut cu o săptămână în urmă, în ziua solstiului de vară, când s-a deschis cel dintâi Festival național al filmului. Veșmintele de sărbătoare, puse peste binecunoscuta arhitectură a stațiunii, pare că aici își au locul cel mai firesc. Sînt ca o haină despre care știi de la bun început că-i va veni bine. Mamaia este făcută pentru sărbători, pentru confruntări artistice. Invitații au respectat cu toții recomandările cuprinse într-un spiritual buletin de presă; ca atare, sînt „veseli, exigenți, nepărtinitori și încearcă să fie și bronzăți”. Bineînțeles că, în zilele festivalului, numeroasele interviuri sau măcar cîte o întrebare care n-are timp să ajungă ceea ce se cheamă un interviu, curg în dreapta și-n stînga. Dintre acestea, prezentăm cititorilor „Flacării” scurtele convorbiri de față.

★

— Domnule Georges Sadoul, știm că într-o cronică din „Lettres françaises” v-ați jurat să nu vă spuneți părerea despre un festival cinematografic decît după ce veți fi văzut și ultimul film. Încă nu l-ați văzut..

— Hotărîrea mea rămîne deci în vigoare.

— O respectăm. Cum găsiți însă ideea organizării unor astfel de festivaluri naționale?

— Niciodată nu vor fi prea multe festivaluri în lume. Sînt un mijloc minunat de a cunoaște ceea ce a realizat o țară în materie de artă cinematografică într-un timp anume. Personal, sînt foarte mulțumit că am venit la festivalul dv. Văzusem puține filme românești, nu cunoșteam producția din ultimul an. Aprecierile la adresa acesteia nu mi le cereți decît atunci cînd voi vedea și cel din urmă film.

...Găsit (în sfîrșit!) de reporter printre nenumărații suporteri ai balonului rotund ce urmăreau la televizor cuplajul fotbalistic de duminică, scriitorul Eugen Barbu, președintele juriului, ne-a spus:

La deschiderea festivalului (în fotografie, în primul rînd, de la stînga la dreapta: Lucian Bratu, Mihnea Gheorghiu, Lica Gheorghiu, Virgil Flores ș. a.)

— Am venit la Mamaia cu dorința de a fi, împreună cu ceilalți membri ai juriului, cît se poate de obiectivi în ceea ce privește decernarea premiilor. După părerea mea, sînt foarte stimulatoare prin varietatea lor. Am adus de asemeni cu mine speranța că vom învinge greutățile pe care ni le-ar putea pricinui lipsa de experiență în organizarea unui festival cinematografic. Și cu încă o dorință: am venit aici să mai învăț cîte ceva pentru viitoarele mele filme.

— Personal, ce ați dori festivalului?

— Să aibă succes de stimă și vreme frumoasă: „un cer senin și mare caldă”.

Ne adresăm apoi actorului Emanoil Petruț.

— Cum vi s-a părut Tudor, așa cum l-a înfățișat Emanoil Petruț pe ecran, cînd ați văzut prima dată filmul?

— Tot ce vă pot spune este că l-am privit foarte aspru, pentru că nu știu de ce aveam tot timpul impresia că Tudor este jucat de altcineva, de un coleg, nu de mine.

Pentru acest „colag” am avut atunci un ochi foarte critic.

— Și cum l-ați privit pe același Tudor zilele trecute, în seara deschiderii festivalului?

— Am fost ceva mai îngăduitor. Să nu vă surprindă. Știți de ce? Petruț cel din sală era cumplit emoționat, cu mult mai mult decît la premieră.

— Ați apărut pînă acum în două filme regizate de Lucian Bratu. Vă place să lucrați cu acest regizor?

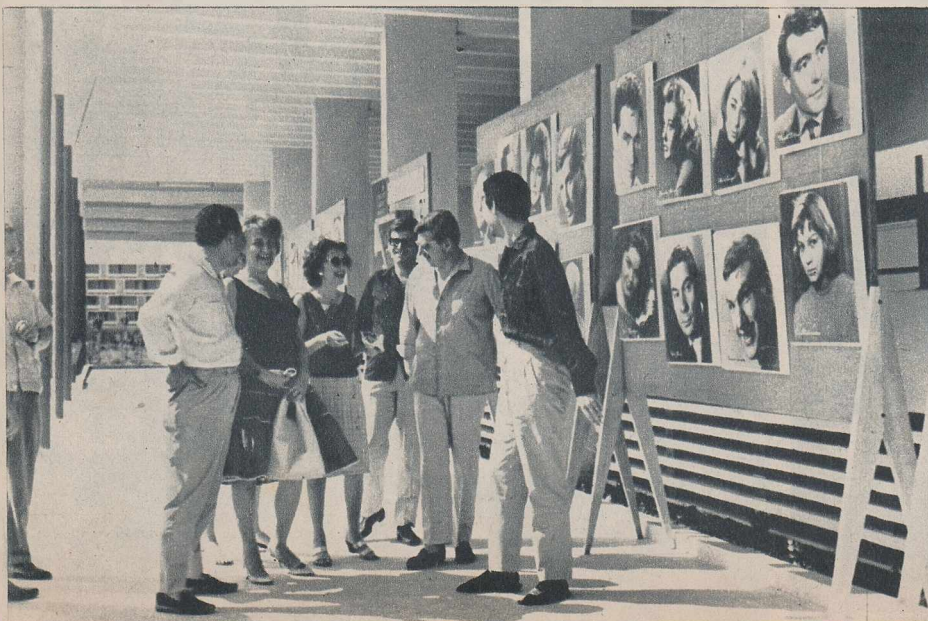
— E de ajuns să vă spun că avem o mare corespondență sufletească. Vibrăm în fața acelorași situații. Uneori nici nu e nevoie să-mi spună o frază pînă la capăt. Ghicesc restul.

— După cîte știu ultimul dv. rol în film este cel al șoferului Petre din filmul „Sărutul de dimineață”, regizat tot de Lucian Bratu. Dacă ar fi să vă caracterizați eroul în cîteva cuvinte, cum ați face-o?

— Petre este un fel de „om care aduce ploaia”. Mult mai bun însă, mai sincer și preocupat realmente de fericirea celor din jur.

De astă dată, interlocutorul nostru e Ion Bostan — scenarist și regizor, membru al juriului.

— Filmele dv. ne invită la o mie și una de „aventuri”, care mai de care mai ispititoare; am coborît cu dv. în ochiurile limpezi ale apelor Deltei, am înfruntat bezna peșterilor, ne-am scufundat în lacurile glaciare de pe Retezatul. Ce vă îndeamnă la alegerea unor astfel de subiecte?

Actori romîni împreună cu oaspeți străini învesela ambianță a Mamaiei.

— Principiul „am văzut pentru dv.“ Dacă filmele ar trebui să aibă un supratitlu — cum spuneți voi, gazetarii — pe acesta l-ași alege. Da, vreau întotdeauna să surprind ceea ce scapă ochiului, fie pentru că privirea este uneori prea fugară și neatență în jur, fie pentru că unele lucruri sînt greu de văzut în condițiile obișnuite. De aceea alerg dintr-o lume într-alta, pasionat de domeniile cele mai diferite, dar rămînînd mereu același: cineast.

— În ce alte „aventuri“ ne veți mai călăuzi?

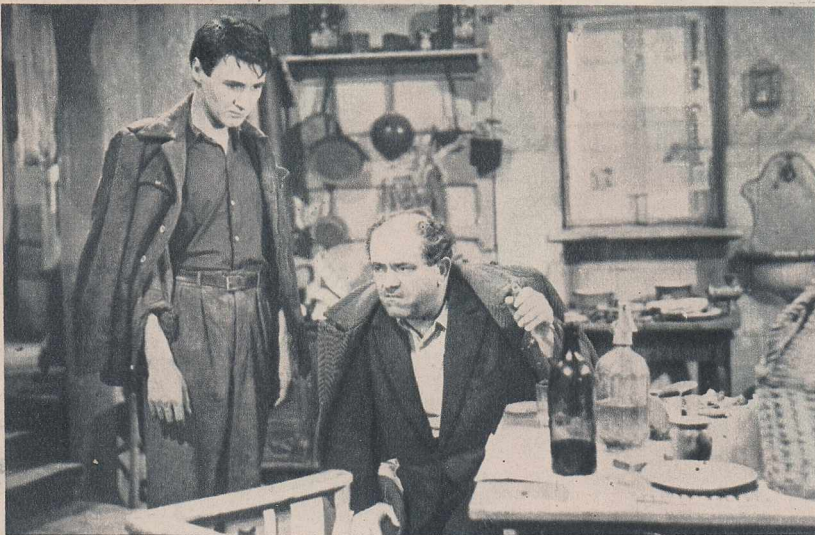
— Propun spectatorilor niște aventuri mai potolite, dacă se poate

spune așa. În iad, bunăoară. Nu trebuie să vă speriați. „Dracul cu scripca“, noul meu film, este „o drăcie veselă“ (îmi place să-i spun așa). Am încercat să prezint, cu ajutorul imaginii, iadul și raiul așa cum le-a văzut imaginația vie a meșterilor zugrăvi de altădată, care ne-au lăsat atîtea comori artistice. Dintre acestea am ales frescele vechi ce se află în mănăstirile din Moldova de sus, Oltenia și Maramureș.

Henri Chapier — critic cinematografic, redactor-șef adjunct al ziarului „Combat“.

O scenă dramatică din filmul „Comoara de la Vadul Vechi“ proiectat în premieră la festival.

... Și una din „Străinul“, altă premieră importantă prezentată la Mamaia.

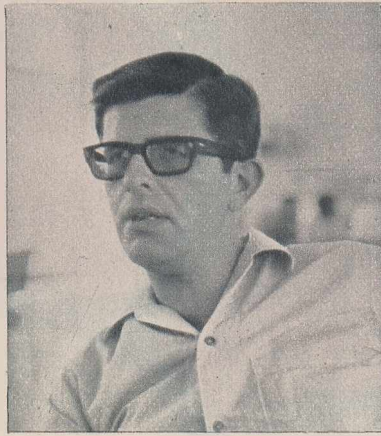
Georges Sadoul alături de Mihnea Gheorghiu, președintele Consiliului cinematografiei.

Gopo și Bob Călinescu, împreună cu soțiile lor, într-una din serile festivalului.

Scriitorul Eugén Barbu răspunzînd întrebărilor gazetarilor.

Criticul cinematografic francez Henri Chapier este un interlocutor deosebit de agreabil.

Emanoil Petruț în calitate de spectator al lui „Tudor“...

— Cu ce vă îndelețniceați în ziua cînd ați primit invitația de a participa la festivalul nostru, domnule Chapier?

— Mă pregăteam pentru o călătorie la Tanger (biletul de avion îl aveam în buzunar). Un club european mă invitase, alături de alți 14 gazetari francezi, la inaugurarea unei plăji de lângă Tanger. Iată-mă însă nu la Malabalata (acesta este numele plăji unde trebuia să fiu acum), ci la Mamaia.

— În acest caz, cred că nu-și mai are rostul să vă întreb cu ce sentimente ați primit invitația?

— Firește, cu mult interes.

— Sînteți amabil să-mi spuneți care sînt, după părerea dv., cîteva din calitățile pe care trebuie să le aibă un cronicar de film?

— În primul rînd, să fie pasionat de această artă și să aibă curajul de a spune deschis propriile-i păreri căci, sincer vorbind, nu te poți descurtorosi niciodată de propria persoană. Apoi: să aibă un crez estetic, să știe să educe gustul publicului. Bineînțeles, nu-mi închipui un bun critic fără să fie înzestrat cu spirit polemic. Dacă nu-l posedă, să facă orice altceva, numai publicistică nu.

...Scurtă pauză, în care ochiul interlocutorului caută întrebător pe mare.

— Sînt categoric împotriva exprimării prețioase și întortocheate. Nu credeți că limbajul nostru trebuie să fie limpede, limpede?

— Aveți vreo sugestie pentru un viitor festival național?

— Una: să se organizeze și o gală de filme străine din cele mai bune. Ar fi un prilej de confruntare binevenită, stimulatorie.

Cufundat într-o discuție pe tema „florile — interpreți de film“ cu inginerul regizor Sergiu Nicolaescu, autorul emoționantului poem „Memoria trandafirului“, Wang Tung, directorul adjunct al Consiliului cinematografic „China-film“, a răspuns rugămînții noastre de a caracteriza pe scurt preocupările actuale ale studiourilor chineze.

— Tineretul, tinerețea. Cele mai multe filme ale noastre își propun să educe generația ce se formează astăzi, o generație activă, cu multă putere de muncă, entuziastă, dar care n-are experiență. Filmele inspirate din viața tineretului și închinare acestuia le considerăm foarte necesare.

★

...Duminică, festivalul își încheie săptămîna sa de viață efervescentă, iar filmele și realizatorii lor vor cunoaște aprecierile definitive ale juriului. Dar oricare ar fi premiul primit și oricare ar fi filmul premiat, cîștigătorul în acest prim — și de bun augur — Festival cinematografic este filmul românesc.

Interviurile luate de Magda MIHĂILESCU
Fotografiile de Eugen IAROVICI

Mamaia, iunie 1964.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Ștefăniței 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 3507, Of. 33. Telefon 17.60.10—Int. 1744.
ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.
TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei.
PREȚUL REVISTEI: 2 LEI.
TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Ștefăniței“.
MACHETA: Ion Vulpescu.

Pulverizator pentru stropirea florilor, umezirea rufelor, vopsirea prin stropire etc.

Duză pentru curățitul prarului de pe radiatoarele caloriferelor, din colțurile fotoliilor, manșetelor de pantaloni și din buzunare.

Perie pentru curățirea tapiseriilor la mobile (scaune, fotolii, paturi etc.).

Duză pentru aspirația prafului din covoare. Prin atașarea unei pisle poate fi folosită pentru curățirea parchetelor, îndeplinind în același timp și operația de lustruire.

Duză lată pentru absorbirea prafului din paltoane, draperii groase, pături, haine din țesături mai groase.

Perie pentru curățirea mobilei lustruite, tablourilor, cărților, pianelor.

Aspiratorul de praf „RECORD”

vă ușurează munca economisind timp și efort. O oră de curățenie cu aspiratorul Record costă numai 0,15 lei. Ușor de minuit, cu întrebuințări multiple, aspiratorul de praf RECORD este un aparat indispensabil în gospodărie. Prețul: 890 lei. Îl puteți cumpăra și cu plata în rate.